

à la bárdos

XXV. ÉVF. 2013. ÉV

www.blg.sulinet.hu
MIKULÁS
A TATABÁNYAI BÁRDOS LÁSZLÓ
GIMNÁZIUM ÉLMÉNY-
MAGAZINJA.
MEGJELENIK
ÉVENTE
ÖTSZÖR

7
Fejlődő
Óváros

4
Díjazott
pedagógus

9
Tábori
emlékek

13
A dzsungel
lánya

Bárdos, szeretlek!

Elhallgatok. Ti játszátok.
Én majd őrzöm a látszatot.

Nagy hírek a kisvilágból

Tantestületi kirándulás
Amíg tanulóink az első októberi péntek tanítási szünetének örültek, addig a tanárok a megszokott éves kirándulásukra indultak. A jelentkezők nagy örömmel fogadták a busznál a már nyugdíjas kollégáikat. Az úti cél az etyeki Korda Sándor Filmstúdió volt, ahol a másfél órás idegenvezetés során a mozi- és tévéfilmek világába nyerhet-tek betekintést. A trükkök rejtélyeire

magyarázatot adó termek nekünk különösen tetszetek. A stúdióból Felcsútra utaztak, ahol az épülő futballstadion szomszédságában, a fociakadémia szabadidőközpontjában fogyasztották el a finom ebédet. Itt a gimi volt igazgatója, Sándor János (▶▶ képünkön) mondott rövid pohárköszöntőt. A napsütötte délutánt az alsóúti arborétum évszázados szép növényei közt és

A filmes trükkoszobát mindenkinek ajánljuk: akár nagyokból kicsi, akár alacsonyabbakból óriás lehet, ha a kamera azt kívánja

friss levegőjében töltötték el, így felfrissülve térhettek haza. – NT –

Titokzatos vendégség

Október tizedikén Tatabányára látogatott Izrael állam Magyarországi nagykövete, Ilan Mor (▶▶

FOTÓ: MAKSYM SOMA

képünkön). Egynapos itt tartózkodása alatt járt a kormányhivatalban, megtekintette a város új oktatási épületeit, és ellátogatott gimnáziumunkba is. A diplomata hosszas és titkos biztonsági előkészületek után csütörtök délelőtt egy angol nyelvű előadást tartott „Izrael tegnap és ma” címmel. A prezentáció iránti érdeklődés a létszámban is megmutatkozott – az agyonszűfolt aulában egymást érték a székek. A több mint másfél órás előadás alatt nagyon sokat

tudhattunk meg Izrael vallásáról és kultúrájáról. Szerencsére minden a legnagyobb rendben ment, a bárdosos hallgatóság nem hozott szégyent az iskola nevére. Nyelvi akadályok nem voltak, az előadás tökéletesen érthető, és a nagykövet úrnak köszönhetően nagyon élvezetes volt. Pleier Tamás intézményvezető ezután egy felettébb emlékezetes meglepetéssel hálálta meg a bennünket ért megtisztel-

tést: egy „Hajrá, Bárdos!” feliratú sállal ajándékozta meg Ilan Mort.

SZOLNOKI MINNA

Teljesített küldetés

„Kérnék az osztályból öt önkéntes jelentkezőt, akik holnap eljönnek valahova, csinálni valamit, olyan

ruhában, amit nem sajnálnak. Én is csak ennyit tudok.” Körülbelül így hangzottak Medve Andrásné tanárnő szavai, mielőtt hétfőn kiválasztott volna minket. Kedden reggel tizenhatan hagytuk el az iskolát egy buszon – és még mindig nem tudunk semmiről. Kecskéd határába vittek minket, ahol végre megkaptuk a várva várt eligazítást. Mint kiderült, egy katasztrófavédelmi gyakorlatban kell sebesülteket alakítanunk. A szimuláció a következőképpen alakult: egy gyereket szállító autóbusz tehervonattal ütközött, és árokba borult, a vasúti tartálykocsiból pedig veszélyes anyag került a sínekre. Nos, a sérültek szerepét mi töltöttük be, ezért kellő mennyiségű művérrel maszkíroztak bennünket élethűvé. A buszt az árokba borították, majd mi is elhelyezkedtünk benne. Riasztották a tűzoltókat, és a hős lángolvagok pár perc múlva mindenkit szakszerűen kimenekítettek. Személyi sérülés nem történt.

KÉP ÉS SZÖVEG SZELŐCZEI DÁVID

„Bárdos az iskolám, az egyik otthonom is talán”

– *Eltűzött otthonérzet* –

Iskolánkban a szemeteles nagyon gyakori. A diákok szemeteiket a padokban tartják, és a folyosókon dobják el. Nincs kedvük elcipelni a szemetesládákig, ezért elhajtják, ahol éppen tartózkodnak. A takarítói testület tagjainak száma az évek során egyre csökkent, így egy embernek több mint száz gyerek után kell folyosót, padot, széket tisztítani. Egyikük, Horváth Iza-bella így nyilatkozott lapunknak: „A legnagyobb problémák abból adódnak, hogy a diákok tanítás után nem teszik fel a székeket, ezzel sem segítik munkánkat. Az ebédlőben, a folyosókon a tanulók

Mosolyognak persze, mert nem véresek a katasztrófa program bárdosos résztvevői

A FILM PEREG TOVÁBBI!
Megjelenés után két héttel az
À LA BÁRDOS már színesben
letölthető az iskola honlapjáról:
www.blg.sulinet.hu

www.blg.sulinet.hu

az ételt eldobálják. A mellékhe-
lyiségekben a toalettpapírt a
vécebe gyömöszölik". Kiss Attila
tanár úrral is beszélünk erről az
egyre felháborítóbb helyzetről, aki
így nyilatkozott: „Ha röviden kell
válaszolni, azt mondom, nem
reménytelen. Optimizmusom
nem alaptalan, ugyanis tapaszta-
lataim szerint a diákok több-
sége igényes a környezetére.
Ugyanakkor meg kell említe-
nem azt a tényt is, hogy van-
nak bizonyos osztálytermek,
amelyekben a tanítási nap
végén csaknem bokáig áll a sze-
mém. Ezen osztályok tagjainak el-
mondása alapján a kialakult képért
az esetek többségében ugyanazon
diákok a felelősek. A probléma az,
hogy ezekre a tanulóokra diáktár-
saik már nem tudnak hatni. Sajnos
azt kell mondanom, hogy az em-
lített tanulók valószínűleg ottho-
nukban is hasonlóan igénytelenek
saját környezetükkel szemben.
Azonban javíthatatlan optimis-

taként továbbra is bízom abban,
hogy rövid időn belül pozitív irá-
nyú változásokat tapasztalhatunk
a gimnázium falai közt." A tanár úr
belénk, diákokba vetett hitén nem
csodálkoztunk, az iskolánkba járó
két 9. cés tanuló (Schmidt Bettina
és Gila Zsófia) viszont meglepett
minket véleményével: „A folyo-
sákon és a termekben nagyobb
tisztaság van, mint előző iskolánk-
ban." Szerintük húsz takarító
dolgozik, ami megdöbbentő,
mivel csak három takarító
végzi el a mun-
kát, és közben
a portai felada-
tokat is.

TAKARÍTÓSTOP

Iskolánk 1987-ben 480 diákra
méretezve 12 takarítónővel és
2 gondnokkal nyitotta meg
kapuit. Az idei vállalkozói ki-
szervezés következményeként
a 650 fős iskolában délelőtt
egy, délután három takarító
dolgozik csökkentett műszak-
ban, akik a portási feladatokat
is ellátják. No comment...

Diákjaink az
iskola területén
rendszeresen
szitkozódnak.

A tanárok számtalanszor szólnak
a gyerekekre, de a kérés hiába-
való, mert amint az ügyeletesek
elmennek, a tanulók folytatják a
trágár beszédet. Az ebédlőben
egyre több a durva szó, mivel
sokszor nincs, aki figyeljen az ét-
kező rendjére. Erről Kósik Mónikát
kérdtük: „A gyerekek egymás-
tól átveszik a beszédstílust, ami a
diáktársadalomban éppen trendi.”

A 9. a leányai
csupán az il-
lusztráció ked-
véért vállalkoz-
tak a fotózásra,
ám a folyosó
állapota sajnos
nem igényelt
beállítást.

▲ Ezekre a problémákra meg-
oldás lehet, hogyha a diákok
sokkal jobban odafigyelnek kör-
nyezetükre és beszédstílusukra.
SZALONTAI BENEDEK

FOTÓ: MAKSZIM SOMA

Tatabánya, szeretlek!

Egy hétfége a közmédia szolgálatában

Szeptember huszonnyolca-
dikán és huszonkilencedikén, a
Szent Mihály-napi hétfégén
rendezte meg a közmédia lthon
vagy – Magyarország, szeretlek!
címmel azt a programsorozatot,
melynek iskolánk is részese volt. Az
ország különböző pontjain készült
kisfilmek, beszélgetések és színes
programok célja – melyeket a köz-
média televízió- és rádiócsatornái
egy húszórás műsorfolyam kere-
tein belül közvetítettek – az volt,
hogy feltárja és bemutatssa ha-
zánk szellemi és kulturális értékeit
minden magyar ember számára.
A különleges hétfége alapötletét
a Magyarország, szeretlek! című
televíziós vetélkedő adta, éppen
ezért került sor szombaton, illetve
vasárnap egy grandiózus vetélke-
dőre a két rivális gimnázium, az
Árpád és a Bárdos között.

Diadal az Árpád téren

Szombaton a két részben lebo-
nyolított vetélkedő első része
zajlott az Árpád téren. A játék
ezen része teljes egészében ha-
sonlatos volt a Magyarország,
szeretlek! műsorhoz, a szabályok
a következők voltak: mind a két
gimnáziumot egy harmincöt fős
csapat képviselte, harmincan az is-
kola tanulói közül kerültek ki, öten
viszont az iskola által meghívott,
a gimnáziumhoz köthető ismert
személyiségek, „celebek” voltak. A
harmincfős diákcsoport feladata az
volt, hogy segítse az öt híres sze-
mélyt a megmérettetés különböző
játékos, Tatabányával kapcsolatos
feladatainak megoldásában. Voltak
köztük tippelős kérdések, zenei
betétek felismerése, ismert helyek,
fogalmak körülírása, közmondá-
sok elmutogatása és egyéb kreatív
feladatok. Ezek megoldásában a
Forrás Rádió két műsorvezetője,
Gazdag Krisztina és Illyés Roland

kalauzolta a versengő feleket. Is-
kolánkat a harminc diák mellett Be-
cker Tibor, Csernoviczki Éva, Szabó
Kitti, Pataki Gábor és Meleg Gábor
képviseleték. A megoldandó felada-
tok közül azt érdemes kiemelni,
melyben az egyik csapattagnak
meg kellett jegyeznie egy részt
Kézai Simon gesztájából, majd azt
továbbadnia a következő társának.
Végül a csapatkapitányra hárult a
feladat, hogy visszamondja a hal-
lott információt, és a kulcsszavak
kijelölésével szerezzék meg a pon-
tokat. A szöveg annyira átalakult
a „pletykalkodás” hatására, hogy
mindösszesen két kulcsszó maradt
meg benne az eredeti formából, így
a megoldásért csupán két pont járt.
A két gimnázium kezdetben fej fej
mellett haladt, azonban ezen az
első zenei betét felismerése vál-
toztatott. A miénk ugyanis gyor-
sabban előállt a megfejtéssel, és
az ezzel járó bónusz kérdésre is he-
lyes választ adván szerezték meg
a vezetést. Innentől kezdve isko-
lánk szinte folyamatosan növelte
előnyét, bár a tippelős kérdések
megválaszolásakor az ellenfél so-
kat lefaragott hátrányából. Mind a
három dalfelismerés a mi javunkra
dőlt el, ilyenkor a bárdosos csapat
és szurkolótábor együtt énekelte a
dalt az azt előadó Friends zenekar-
ral. Pataki Gábor biztatására még
táncra is perdült a társaság, ezzel is
kellemesebbé tette a hangulatot. A
pontszámok összegzése egyértel-
mű eredményt mutatott: az Árpád
Gimnázium 96, míg a Bárdos László
Gimnázium 129 ponttal zárta a
szombati napot. De természetesen
itt még nem ért véget a játék.

Küzdelem a teljes győzelemért

Vasárnap a vetélkedő második,
ügyességi részére került sor a
Csonakázó-tó mellett. Itt a riva-
lizáló felek csapatait csak diákok

akották, nekik kellett végrehajtaniuk a feladatokat, melyek közt akadt íjászkodás, talicskatolás, vízsvödör cipelése és célba dobás, sőt, még dobókereszt hajtása is. A programot egy hagyományörző egyesület tagjai tették még érdekesebbé. Az ősmagyarok öltözött hagyományörzők állították fel a játékkeret a versenyhez. A két iskola itt az előző napi pontszámok alapján kezdett, tehát már 33 pont előnnyel indult a bárdosos csapat. Ezt azonban az ellenfél hamar, mondhatni könnyedén behozta. Ki tudja, talán a szombati vereség edzette meg őket, de az biztos, hogy feladatról feladatra szereztek meg az értékes pontokat, és pillanatok alatt faragták le az előző nap összeszedett hátrányt. Szerencsére a mieink is észbe kaptak,

— AKIK ISKOLÁNKAT KÉPVISELTÉK —

- ☛ **BECKER TIBOR** 1992-ben végzett iskolánkban, jogász, a város egyik sztárügyvédje.
- ☛ **CSERNOVICZKI ÉVA** 2005-ben végzett iskolánkban, cselgáncsozó, aki a 2012-es londoni olimpián bronzérmes lett.
- ☛ **MELEG GÁBOR** 2004-ben végzett a Bárdosban, majd magyar, dráma és média szakos középiskolai tanári diplomát szerzett, jelenleg a Vörösmarty Gimnázium tanára. Városunkban ünnepségeken konferált. Több évig volt a Tüske Színpad oszlopos tagja.
- ☛ **PATAKI GÁBOR** 2006-ban végzett a gimnáziumban. Jogász, illetve a megyei lapnál újságíró. A Magyar Jégkorong Szövetség volt kommunikációs igazgatója és a London 2012. című könyv társszerzője.
- ☛ **SZABÓ KITTI** Idén végzett a gimnáziumban, ezt megelőzően a Barátok közt című tévésorozatban láthattunk Linda szerepében három éven keresztül.

és ennek eredményeképp kemény küzdelem vette kezdetét. Az idő lelassult, mindenki az éppen soron következő feladatra koncentrált. Hiába próbált mind a két csapat

jelentősebb előnyre szert tenni, nem sikerült. Ezért kerülhetett sor arra, hogy az utolsó menet döntse el a verseny kimenetelét. Ebben a körben egy vízzel teli vödört kellett

rátenni egy talicskára és végigtolni a kijelölt pályán, mindezt időre. Először az ellenfél próbálkozott. két perc és negyvenkét másodperc alatt érték célba. Aztán a mi csapatunk következett. Mindenki lélegzetét visszafojtva figyelte, míg a talicska begördül a célba. Amikor kihirdették az eredményt, a bárdosos csapat üdvivalgásban tört ki. Két perc harminchat másodperces eredménnyel szereztük meg a versenyt eldöntő pontokat. Sajnos beárnyékolta a sikert, hogy vasárnap az Árpád Gimnáziumból sokkal többen jöttek el, sokkal többen szurkoltak, mint tőlünk. Viszont éppen ezért illeti dicséret csapatunk tagjait, akik még ilyen körülmények között is helytálltak. Szép volt, Bárdos!

SZELŐCZEI DÁVID

A mesterről elnevezett díjat kapta a tanítvány

Sipos Etelka tanárnő Molnár János-díjas!

A Molnár János-díjat minden évben odaitélik Tatabánya város kiemelkedő pedagógiai munkát végző tanárainak. Az idei pedagógusnap alkalmából gimnáziumunk magyar-német szakos tanára, Sipos Etelka is átvehette ezt a rangos elismerést. Ennek alkalmából MAY JUDIT beszélgetett vele.

☛ **Molnár János a tanárnő árpados magyartanára volt. Milyenek ismerték meg a nagy tanárt?**
– Sajnos csak három évig tanított, és az elején nagyon féltünk tőle. Olyan volt, amilyen én soha nem tudok lenni, bár nagyon szeretnék: szigorú, következetes, igazságos, távolságtartó, nagyon nagy tudású. Azt is beismerte, ha tévedett valamiben, sőt értékelte, ha valaki kijavította. Így alapoztam meg én is a „hírnevemem” nála,

felhívtam a figyelmét egy helyesírási hibára – utána nagyon féltem, hogy mit fog lépni, de tényleg értékelte, és nem volt „bosszúállás”.
☛ **Befolyásolta a továbbtanulási terveit Molnár tanár úr?**
– Talán nem nagyon, már akkor tanár akartam lenni, amikor gimibe mentem, és az biztos volt, hogy az egyik tárgy a magyar lesz. A másikban nem voltam biztos, szerettem volna biológiával foglalkozni, de ilyen szakpár nem volt egy egyetemen sem, aztán a történelmet akartam választani, de az túl sok olvasás lett volna. Így jobb híján maradt a német. A tanár úr inkább csak megerősítette az elhatározásom, hogy magyart akarok tanulni.
☛ **Tanult valami olyat tőle, amit tanóráin ma is alkalmaz?**
– Igen, azt hiszem a legfontosabb az volt, hogy soha nem ragaszkodott a tankönyvhöz, inkább a gondolatainkra volt kíváncsi, hiszen az a legérdekesebb. Ezzel én is így vagyok, szeretem, ha vannak önálló gondolatai a diákoknak, nem csak bemagolják a tankönyvet. És nagyon remélem, hogy sikerül arra nevelnem tite-

ket, hogy nem a könyvben leírt tudnivaló a legfontosabb, hanem az, hogy gondolkodjatok. Hogy éppen egy versről vagy regényről, az csak eszköz ahhoz, hogy jobban megismerjétek a világot.

☛ **Milyen volt a tanárnő kapcsolata Molnár János tanár úrral?**

– Szerencsére nagyon jó viszony alakult ki köztünk, az ofóm mondta is egyszer, hogy csak csodálkoztak, amikor azt látták, hogy egy augusztusi napon egy fél délelőtt sétálgattunk és beszélgettünk a gimnázium udvarán. Ilyesmire nagyon ritkán fordult elő. Büszke is voltam rá. Olyan ember volt, hogy képesek voltunk hosszú verseket megtanulni azért, hogy csak annyit mondjon: „Bravó, ezt így kell csinálni.”

☛ **Most a tanítvány a mesterről elnevezett díjat kapta meg. Mivel érdemelte ki ezt az elismerést?**

– Tettem a dolgom. Talán valamivel több dologhoz lett közöm, mint amennyi szigorúan kötelező lett volna, de mindig úgy éreztem, ezért a suliórt érdemes sokat vállalni. Amikor a díjat átadják, felolvassák azt a szakmai indoklást, amely alapján az iskola a pedagógust jelöli. Az én bemutatásomat Nagy Tamás tanár úr, egykori tanítványom írta, aki elkötelezetten harcolt évek óta azért is, hogy a díjra jelöljenek. Jó érzés volt hallgatni, végiggondolni, mi minden történt a pályámon. Az első osztállyal teremtettünk meg egy csomó hagyományt, amelyek még ma is élnek (Mikulás-ajándékozás, zöldnap, far-

Sipos tanárnő adventi rendezése

sangi bál – bár ez utóbbi nagyon halódik), fergeteges programokat tudtak szervezni, csak kordában kellett tartani az ötletelésüket. Az akkor még diák Nagy Tamással és néhány lelkes diáktársával elindítottuk az À La Bárdost. Voltam irodalmiszínpad-vezető – azóta sem hiszem el! Dobrova Zita tanárnővel és Nagy Tamás tanár úrral könyvet adtunk ki, munkaközösség-vezetőként is rengeteg dolgot kellett megoldani. Volt OKTV-döntősöm magyar nyelvtanból és németből több is, egyéb versenyeken is szépen szerepeltek a tanítványaim. Szeretem a munkám, és igyekszem jól csinálni.

☛ **Milyen érzés volt átvenni azt a díjat, melyet a tanárnő pályáját meghatározó magyartanáról neveztek el?**

– Igazán megható, és óriási megtiszteltetés. Köszönöm a tantestületnek a jelölést, és az iskolavezetésnek, hogy a város döntéshozói körében támogatott. ■

FOTÓK: NAGY TAMÁS

„Örültem, hogy a mi iskolánkra koccinthattunk!”

Polyókáné Hurai Hedvig első élményei a Bárdosban

☞ Mióta tanít a tanárnő? Hol tanított eddig?

– Tizennyolc éve tanítok. A Mikes Kelemen Középiskolában kezdtem, és ott tanítottam le a tizennyolc évet, nappali és esti tagozaton is.

☞ Miért a Bárdosba tetszett jönni? Mik az iskoláról az első benyomásai?

– Majd húsz év nagyon hosszú idő egy munkahelyen, ezért úgy gondoltam, hogy váltanom kell. A Bárdos a város egyik legjobb iskolája, így nagyon örültem, amikor lehetőségem adódott arra, hogy itt dolgozzam. Az első benyomásaim nagyon jók a diákokról és a kollégákról is.

☞ Milyen úgy osztályfőnöknek lenni, hogy még a tanárnő is új az iskolában?

– Szinte mindig osztályfőnök voltam. Mivel én is új vagyok itt, így nekem is minden új a gimnáziumban. Ez nagyon izgalmas, mert az új osztállyal együtt élem át először a programokat.

☞ A matematika–informatika szakpáron belül az órarend tanúbizonyosága szerint szinte csak a matematikát oktatja. Azt is szereti jobban, vagy csak így adódott?

– Jobban is szeretem a matematikát. Talán azért, mert nagyobb a tapasztalatom a matek tanításában. Ezért aztán örülök annak, hogy így alakult az órarendem.

☞ A magyar szakos tanároktól meg szok-

ták kérdezni, hogy ki a kedvenc írójuk vagy költőjük; én most azt kérdezem, van-e a tanárnőnek kedvenc matematikusa vagy informatikusa.

– Én annak ellenére, hogy reális vagyok, nagyon szeretek olvasni, így mégis inkább azt mondanám el, hogy kik a kedvenc íróim. Nagyon szeretem Kosztolányit, Örkényt, Németh Lászlót a magyarok közül, illetve az orosz irodalmat: Gogolt, Csehovot. De Agatha Christie minden könyvét is olvastam, ami rejtvényfejtésnek sem utolsó!

☞ Polyóka Tamás, a tanárnő férje az Árpád igazgatóhelyettese. Nem okozott konfliktust a városszereteti vetélkedőműsor?

– Természetesen nem. Behűtöttünk egy üveg pezsgőt. Biztos volt, hogy koccinthattunk a vetélkedők végén, hiszen valamelyik iskola úgyis győz! (De azért nagyon örültem, hogy a mi iskolánkra koccinthattunk.)

☞ Köszönöm az interjút, sok sikert kívánok a bárdosos munkához!

PINTÉR BEATRIX

„Próbálok résen lenni, de időnként bakizom”

Gyarmathy Ildikó tanárnő bemutatkozása

Iskolánk új matek–fizika szakos tanárát, Gyarmathy Ildikót eddigi „bárdosos” élményeiről, tapasztalatairól FEKETE SÁRA faggatta.

tályával? Esetleg vannak nehézségei annak, hogy új tanárként rögtön osztályt kapott?

– Közös élményeink igazán még nincsenek, vagy legalábbis csak a halmazok és a hatványok izgalmas világára korlátozódnak. De hát még előttünk a négy év! Új tanárként bejövő osztályosztályfőnökének lenni – úgy, ahogy rá is éreztél – számos nehézséggel jár. Próbálok résen lenni, de azért időnként bakizom.

☞ Kezdetektől a fizika

és a matek volt a kedvence? Mi vonzotta a tanári pályára?

– Az általános iskolában egyáltalán nem szerettem a matekot és a fizikát. Inkább humán érdeklődésű voltam. A magyar, a történelem és a földrajz voltak a kedvenceim, így a gimnázium humán osztályának történelem fakultációjára felvételiztem. Pár hónap múlva észrevettem, hogy nemcsak kötelességből, hanem szabadidőmben is szívesen foglalkozom matemati-

kával. A suliban szünetekben, lyukasórákban sokan kerestek, ha nem értettek valamit, és én próbáltam mindenkinek magyarázatot adni. Valahogy innen datálható a vonzódás a tanári pályához.

☞ Úgy tudom, nemcsak bejövő osztályokat tanít. Sikerült megismerkedni a diákokkal?

– Igen, a hetedikről kezdve szinte minden évfolyamhoz van szerencsém. Az osztályokkal talán már sikerült megismerkednem, de a tanulókkal még bajban vagyok. Bevallom, hogy nem biztos, hogy észrevenném, ha a 7. és a 8. osztály összeturmixolva ülne az órán. (Vagy most egy ötletet adtam április elsejére?) A név- és arcmemóriám egyszerűen pocsek. Most a tanárokkal együtt körülbelül 180 arcot és nevet kellene rögtön megtanulnom. Ez még nem sikerült. Ezúton is szeretnék elnézést kérni minden érintettől.

☞ Várja már az iskola által rendezett programokat, például a Mikulás-kupát, a Bárdos-napot?

– Természetesen várom. A lányom két éve itt érettségizett, tehát többségüket hallomásból már ismerem.

☞ Köszönöm a beszélgetést, élményekben gazdag időt kívánok az iskolánkban. ■

„Nagyon jó a közös munka”

Horváth Veronika tanárnő első benyomásai

☞ Egy hónap elteltével mik a tapasztalata az iskolával kapcsolatban?

– Bevallom, nagyon kellemesek az első benyomásaim. Kimondottan tetszik, hogy már egy hónap leforgása alatt ilyen sok programban vehettek részt a tanulók. A tanórai tapasztalataim is jók, bár a diákok olykor még egy kicsit bátoratlanok.

☞ Ha már így szóba jött, akkor van-e olyan bárdosos program a közeljövőben, amit már kíváncsian vár?

– Igen, sok jót hallottam például a Mikulás-kupáról, illetve a nemsokára megrendezendő Bárdos-hétről. Remélem, a diákok idén is kellően aktívak lesznek ezeken a megmozdulásokon.

☞ Ha jól tudom, akkor az idei tanévben csak angol nyelvet tanít, pedig eredetileg magyar szakos is. Milyenek a benyomásai,

esetleg nem hiányoznak a magyarórák?

– Úgy érzem, hogy idén ez egy kis könyvnevelést jelent számomra, hiszen még hozzá kell szoknom az iskolához is. Ráadásul azt vettem észre, hogy a gyerekek amúgy is szívesebben tanulják az angolt.

☞ Mit gondol, meg lehet tanulni angolul másodnyelvesként is?

– Véleményem szerint igen, de ez persze egyéni függő. Mindazonáltal meg-

jegyezném, hogy azokban a csoportokban is nagyon jó a közös munka, ahol csak második nyelvként tanítom az angolt, sőt sokszor még egy kicsit bátrabbak is órán, mint a többiek.

👉 Két olyan osztályt is tanít, amelyek nem idén jöttek a Bárdosba. Hogy sikerült felvenni velük a tananyag menetét?

– Szerintem zökkenőmentes volt a váltás, ami többek között a rengeteg konzultációnak köszönhető az előző szaktanáraikkal. Már a

második hétre megpróbáltam memorizálni a diákjaim nevét, hiszen szerintem ez a kapcsolatteremtés egyik alapköve.

👉 Végezetül szeretném megkérdezni, hogy miként indult el a tanári pályán, illetve annak idején miért pont erre a két szakra esett a választása.

– Szegeden végeztem el egyetemi tanulmányaimat, majd megszületett első gyermekem. Ezután valahogy kézenfekvőnek tűnt számom-

ra az ötlet, hogy elkezdjek tanítani. Idén ez már a tizenkettedik évem ebben a munkakörben. Maga a magyar szak pedig az olvasás szeretetéből ered, bár nagyon szeretem az angol szépirodalmat is.

👉 Köszönöm a riportot, és azt kívánom, hogy iskolánk váltsa be a tanárnő reményeit az órai munkával és a programokkal kapcsolatban is.

SZABÓ NAPSUGÁR

Egy új generáció

Változások a DÖK rendszerében

FÁBIÁN KLAUDIA (9. C) AZ ÖNKORMÁNYZAT DIÁKELNÖKEKÉNT AKTÍVAN VETETTE BELEGÁT A KÖZÖSSÉGI ÉLETBE. Ő OTT VOLT NOVEMBER 15-ÉN A HAGYOMÁNYOS TANÁR-SZÜLŐ

SPORTNAPON, AHOL A TESTNEVELŐK MUNKÁJÁT A DÖK-ÖSÖK SEGÍTTÉK. ILYENKOR A BÜFÉ SZERVEZÉSÉTŐL AZ EREDMÉNYEK RÖGZÍTÉSÉIG SZÁMOS FELADATOT DIÁKOK VÉGEZNEK EL. PÁR

Mint az hagyomány iskolánkban, idén is átadta pozícióját a DÖK előző elnöke, Huber Annamária egy arra méltó utódnak, Fábíán Klaudiának. Kettejüket kérdeztem a munkával kapcsolatban, valamint Annától ösztönző tanácsokat is kaphat az új elnök és az új DÖK-ös tanár, Rácz László tanár úr is.

– KIS DÁVID riportja

NAPPAL KÉSŐBB, NOVEMBER 20-ÁN TURCZI ISTVÁN IRODALOMTÖRTÉNE SZ NAGYSZERŰ ELŐADÁSÁN MÁR A KÍSÉRŐSZÖVEGEK FELOLVASÓJAKÉNT LÁTTUK VISZONT. ➔

FOTÓ: NAGY TAMÁS

A Z ISKOLA életében meghatározó szerepet játszik a diákönkormányzat, vagyis a DÖK. Ebbe a testületbe, akárcsak a Parlamentbe, választás során kerül be osztályonként két képviselő, illetve az elnök, akit a tanári kar és az iskolavezetés nevez ki. Az elnökségi mandátum változó időtartamú, de legkésőbb a végzős év előtt jár le. Ez így történt idén is, Annának le kellett mondania tisztségéről. Először őt kérdeztem az élményeiről, melyeket az évek során szerzett.

Három év mérlege

👉 Amikor megválasztottak DÖK-elnöknek, milyen ambícióval, milyen ötletekkel fogtál a munkához?

– Amennyire váratlanul ért a jelölés, annyira lelkesen vágtam neki a feladatnak. Mivel már négy éve a Bárdosba jártam, volt némi rutinom az iskola működésével és a programokkal kapcsolatban. Természetesen voltak észrevételeim, ötleteim, hogy mivel lehetne javítani a programokon, ezeket próbáltam megvalósítani kisebb-nagyobb sikerekkel.

👉 Számos program szervezése van a DÖK kezében, némelyik kisebb, némelyik pedig teljes mértékben. Noked melyik volt ezek közül a legfontosabb, legszórakoztatóbb?

– Számomra egyértelműen a Valentin-nap volt a legizgalmasabb. Az ok egyszerű: ez az a program, amely teljes mértékben a DÖK kezében van, a mi szervezésünkön múlik mind a hangulat, mind pedig a színvonal. Nagyon fárasztó volt számunkra, szervezők számára ez a nap, de mindig nagyon élveztük. Tele volt étellel, vidámsággal és szeretettel (legyen az bármilyen fajta), szerintem sikerült mindig megfelelő, jó hangulatot teremtenünk. A diákok érdeklődése is talán ezen az eseményen volt a legjelentősebb, hiszen szinte mindenki számára akadt valaki, akit meglephetett egy kedves üzenettel, süttel, szívecskével.

👉 Te már tudod, milyen együttműködni a tanári karral, leginkább is Kiss Attila tanár úrral, de mit tanácsolnál az újonnan megválasztott Fábíán Klaudiának és Rácz László tanár úrnak a sikeres, harmonikus közös munkához?

– A tanári kar az esetek túlnyomó részében maximálisan segítette a DÖK-öt, de mint azt említetted, én a Kiss Attila tanár úrral való együttműködésről tudok bővebben nyilatkozni. A tanár úr igazán lelkiismeretesen dolgozott ez alatt a három év alatt, amiért én nagyon hálás vagyok neki, viszont nemcsak a saját nevemben, hanem az egész iskola diákságának a nevében

tartozom köszönettel önzetlen munkájáért. Az én munkámhoz nála jobb segítő tanár aligha adathatott volna. Az összhang titka szerintem a kölcsönös tisztelet, egymás munkájának az elismerése, valamint a készségesség mindkét fél részéről. Ha az újonnan megválasztott diák és tanár vezető ezeket figyelembe veszi, úgy vélem, garantáltan sikeres lesz a közös munkájuk.

👉 Gondolom, vagy inkább remélem, hogy tanulságot is le tudtál vonni az évek során a bárdosos programokból, illetve a közös

À LA BÁRDOS 👉 A Bárdos László Gimnázium élménymagazinja. Megjelenik ötször egy tanévben. XXV. évfolyam, 2013. Mikulás hava. Lapszerkesztők: Szelőczei Dávid, Szolnoki Minna. Munkatársak: Kis Dávid, Kiss Szabina, Szabó Napsugár. Fotóriporter: Makszim Soma, Törköly Petra. Olvasószerkesztő: Sipos Etelka. Felelős szerkesztő: Dobrova Zita. Technikai szerkesztő: Nagy Tamás. Felelős kiadó: Varga Istvánné, a Géniusz Alapítvány kuratóriumi elnöke. A lap címe: Bárdos László Gimnázium, 2800 Tatabánya, Gál István-lakótelep 701. Tel.: 34/339-571, e-mail: nohab008@freemail.hu, dzit@vipmail.hu – Nyomtatva a Media-Press Kft. 250 példányban. A címlapon Törköly Petra felvételén a Tatabánya, szeretlek! vetélkedőn győztes bárdosos csapat látható.

Huber Annamária az egyik szárszói programot szervezi

FOTÓ: KOLLÁR ALEXANDRA

➔ **rúkn döccenőmentes szervezésekből. Mi lenne ez a tanulság?**

– Nagyon fontos a szervezésekkel kapcsolatban a folyamatos, határozott, egyenes kommunikáció. Ha csak felületesen, elvélve cserélődnek az információk, az szervezetlenséghez vezet. Az évek során rá kellett jönnöm arra, hogy gyakran maradok segítség nélkül a szervezések lebonyolításában, tisztelet a kivételeknek, Kiss Attila tanár úrnak, valamint osztálytársamnak, Gacsályi Adriennek, akik segítségével nem juthattam volna eredményre. A programokat illetően pedig egy fontos konklúzió vonható le: hiába akarnánk új programokat bevezetni, ha a diákság nem tart rá igényt, akkor azok nem lehetnek sikeresek. Sajnálatos tény, de azt kell produkálnunk, amit a többség akar. Elvégre mi nek is fáradoznánk vele feleslegesen, ha aztán nem éri el a kellő hatást, és nincs is rá szükség?

☛ **Mit tanácsolnál a diákoknak, hogy megkönnyíthessék a DÖK munkáját?**

– Először is merjenek kérni, kérdezni, mert a DÖK értük van! Ezzel párhuzamosan viszont lényegesen nagyobb együttműködésre is lenne szükség. Ha valamit el akarnak érni a diákok, akkor tegyenek is érte. Ha kevesen vannak egy

Lendületben a véleménykommandó!

Óváros, a főnixmadár?

Tatabánya történelmi magja, az Óváros, a „négy-sávos út” felső szakaszának övezete, ahol popkoncerteken, meccseken és edzésen veszünk részt, vagy ahová gyermekfogászati rendelések kétes emlékei fűznek bennünket, régés-régen hanyatlásnak indul. Az egykor nagy dicsőségnek örvendő rész a kórházzal, a gőzfürdővel és a sportpályákkal ma már nem túl szívderítő látvány. A csodás, cirádás Tulipános ház kornyadozik, a régi Községháza (amely sokáig postaként működött) úgyszin-

FOTÓK: NAGY TAMÁS

Á LA BÁRDOS ☛ XXV/2013. Mikulás hava

ötlet mellett, hát győzzék meg a társaikat, vagy legyenek hajlandóak kompromisszumokra, és természetesen cselekedjenek. Kíváncsi vagyok, hogy minél több lelkes diák kerüljön melléjük. Nekem hiányozni fog a sok szervezkedés, idegeskedés, az egy-egy sikeres program utáni büszkeség, a sietség reggelente, hogy ne pont én késsek el a gyűlésről, de biztos vagyok abban, hogy a DÖK jó kezekbe került, Klaudia igazán rátermett erre a feladatra,

és Rácz tanár urat is kiváltképp alkalmasnak tartom a DÖK-öt segítő tanár szerepére.

Hazai pályán a városi elnök

Klaudiát is megkérdeztem arról, hogy milyen ambíciókkal kezdi meg munkáját, hogy milyen elvárásai vannak a tisztséggel kapcsolatban.

☛ **Amikor megtudtad, hogy te leszel az új elnök, milyen elképzeléseid voltak a pozícióval kapcsolatos kötelességekről és előnyökről, hogy látod most a munkád sikerének esélyeit?**

– Nagyon örültem, amikor megtudtam, hogy én leszek az új elnök. Bár némi tapasztalattal rendelkezem a Városi Diákönkormányzat elnökeként, izgalommal telve látok munkához. Rácz László tanár urat a szárszói táborból már ismervén úgy gondolom, gördülékenyen fog menni az együttműködés, hiszen az ő munkája is nagy szerepet játszik a diákönkormányzat sikerességében. Elkötelezetten és célokat kitűzve, úgy gondolom, elszántan állok a feladat elé, minden erőm belefektetvén, a diákok érdekeit képviselve, hogy minél jobban érezhessék magukat a közös programokon.

☛ **Ha lehetne esély arra, hogy egy új prog-**

tén. A Május 1. parkon sötétedés után csak félve lehet átkelni a hajléktalanok jelenléte és a világítás hiánya miatt. Az épületek felújítására, a problémák megoldására csak kevés és sikertelen kísérlet született. Ugyan négy éve a Jászai Mari Színházat – a tatabányaiaknak mindig Népház marad! – már rendbe hozták, illetve a Ligeti-tó is szépült, javítanak járdaszakaszokat, megszületett az élményfürdő, de ezeket csak kis reményként lehetett elkönyvelnünk. Ezidáig nem történtek jelentősebb lépések Óváros régi rangjának visszaszerzése érdekében.

A jövő: mindig van egy de...

Nemrégiben volt egy sajtótájékoztató, melyen bejelentette az önkormányzat, hogy az államtól kaphat 1,3 milliárd forintot az úgynevezett Óváros-projektre. Nagy összeg, de ha a feladatok sokaságát nézzük – kevés.

„Jelenleg a projekt előkészítése és tervezése folyik, amelynek során a

FOTÓ: NAGY TAMÁS

ramot vezess be az iskola hagyománytárába, milyen program lenne?

– Számos ötletem van új programokra, de akár pótolható lehetne a tavaly elmaradt Halloweenbuli is, amely az akkori 10. d ötlete volt, de szervezhetnénk sportnapokat, vetélkedőket, de csak ha igény van rá. Minden ötletet szívesen várunk! A szokásostól eltérően a gólyatábor sajnos elmaradt, de idén már indult például egy filmklub. És, nehogy kifejejtsem, indul egy szurkolói csapat is a Mikulás-kupa tökéletes hangulatának biztosításáért, erre még lehet jelentkezni. Személyes tanácsom az új generációnak, hogy mindenben támogassák egymást, és a többi képviselőnek pedig, hogy ha felmerül egy új program ötlete, amelyet az osztályuk vagy éppen ők maguk szeretnének, ne tartsák titokban, nyugodtan álljanak ki, és ismertessék ötleteiket, valamint tényleg győzzék meg osztálytársaikat a programmal kapcsolatban. Ha ez sikerül, az iskola egy egészen új arcukat is kaphat, és immár méltón mondhatjuk: „A Bárdos az igazi élményközpont!”

lakosságot is bevonjuk a tervezési folyamatokba” – nyilatkozta Schmidt Csaba, a város polgármestere.

A tervek szerint felújítják a Május 1. parkot, ahol közvilágítás készülne, kamerákat helyeznének el, utakat javítanának, a régi szabadtéri színpadnak is lenne jövője. A régi Községházát a postától megvonnák. Ez utóbbit szolgáltató központtá alakítanák át, hiszen Óvárosban még mindig sok a sport- és kulturális létesítmény. Óváros főnixmadár-természetét az is mutatja, hogy ahogy régen, a bánya miatt pár év alatt felépült, és megtelt étellel a mai nagyváros központja, úgy most hirtelen a nagy, plázának készülő, évekig szinte teljesen üres épület is megtelt hivatalokkal a Bárdos tőzsomszédságában. Végre mocorog a városrész.

A tervek szépek, az elképzelések jók, de még így is rengeteg tennivaló lesz, hogy Óváros ragyoghasson. Viszont jelentős lépés, hogy végre elkezdődött valami...

SCHERMANN ÁRON

Balra a Népház felújítva, szemben a tiszti kaszinó elhagyatva...

Főszerepben az Örök Nyár

MAGYARORSZÁG üdülőhelyekben, kirándulóhelyekben, természeti csodákban, nevezetességekben, remek építményekben, szebbnél szebb tájakban, történelmi városokban, és kikapcsolódásra, pihenésre kínált lehetőségekben gazdag ország. A különböző korosztályok tehát tetszés szerint válogathatnak az ajánlatok közül, majd választhatják ki a számukra legmegfelelőbbet. A külföldről érkezők körében is elég népszerű a hazánk. A Központi Statisztikai Hivatal adatai szerint

például 2011-ben közel tizennégy millió turista látogatott el hozzánk, ennek körülbelül a fele a nyári hónapokban.

Azonban szűkítsük a kört, és járjuk körül azt a témát, hogy vajon a Bárdos László Gimnázium diákserege hol és hogyan tölti ezt a három hónapos szabadságot. Bizonyára minden BLG-s diák számára ismerős az a felbecsülhetetlen érzés, amikor júniusban az utolsó tanítási napon megszólal az utolsó Just like a pill-féle csengő. A Nyár kezdete a fiatalok körében – a karácsony, húsvét, szülinap, névnap után következő – nagy ünnep. Ennek kialakulása az 1700-as évek re vezethető vissza, amikor I. Frigyes Vilmos bevezette az általános tankötelezettséget, és

ettől kezdve, úgy gondolom, igencsak megnőtt a júniusi, júliusi, augusztusi hónapokat magába foglaló évszak népszerűségi indexe. Hiszen a közel kilenc hónapos kemény munka és tanulás után végre itt az idő, hogy a fiatalság kipihenje „nagy fáradalmait”. Persze, tanárainkról sem szabad megfeledkeznünk. Ha nem is mutatják ki örömlüket úgy, mint mi – nem írják a táblára visszszámamlásként a Vakáció feliratot, és nem

.....

„Az igazi élmények mindig nyáron történnek, észrevetted? Talán mert bátrabbak, nyíltabbak vagyunk, igazán csak nyáron tud szerelembe esni az ember. Talán a napsütés okozza, vagy a rengeteg nyíló virág.”
Zakály Viktória

Kerekék és lépések...

Te hogy jutsz el az iskolába?

Ráncajtos Ikarus 260-as kanyarodik a Vértes Centernél

FOTO: WWW.IHO.HU

Mint tudjuk, az iskolába jutásnak számos módja lehet. Vajon melyik a legnépszerűbb vagy legkényelmesebb módszer? Mindannyian többfélét tudnánk említeni, de talán egyiket sem neveznénk tökéletesnek.

A BÁRDOS tanulóí közül vannak olyanok, akik számára könnyű reggeli séta csak az, ami másoknak néha kihívás, néha nehézség, néha rémálom: eljutni a jelzőcsöngetésig az aulába. Ha a tökéletes iskolába jutásra gondolunk, egyikünknek sem a korán kelés és a rohanás jut az eszébe, hanem sokkal inkább a kötetlenség, ugyanis a legtöbb diák nem szívesen várakozik egy-egy fagyos reggelen a koszos buszmegállóban, hogy később heringként utazhasson. Sajnos a legtöbbünk a reggeli iskolába menetelt nem tudja másképp megoldani, csak buszozással, melyet majdhogynem a legkényelmesebbnek, de leggyakoribb módnak tudhatunk be. Vonatral sem felhőtlen élmény a bejárás. A közösségi közlekedés vitathatatlan előnyei a környezetvédelmi és családi gazdasági szempontok, de nem állíthatom, hogy ezek minden egyes utazásnál minden egyes diákot lelkesítenek.

Természetesen vannak gyerekek, akiket a szülők hoznak reggelente. Szerintem ők is tudnának ezzel a módszerrel kapcsolatban hátrányokat említeni – például

dául a reggeli veszekedéseket, amelyekben számtalanszor elhangzik, hogy „Siless már! Elkések a munkából. Induljunk!”. Természetesen vannak az iskolában, akik már elérték az alsó korhatárt, megszerették a jogosítványt, és autóval járnak iskolába, de ez igen ritka. Ha belegondolunk, talán mégis nekik a legegyszerűbb a bejárás, ugyanis nem sok mindenhez kell al-

kalmazkodniuk. Mivel korán kelni és buszra várni senki sem szeret, szerencsére a diákok egyre nagyobb számban választják a biciklit mint az iskolába járás eszközét. Ez sokaknak beválhat, különösen azoknak, akik közel laknak. A tél beköszöntével persze a legtöbb bicikli eltűnik a tárolóból, de még így is van néhány elszánt gimnazista, aki a fagy és mindenféle csapadék ellenére is képes kétkerekűjére pattanni.

A biciklik mellett természetesen nem felejtethetjük el a motorosokat sem. Mint azt tudjuk, a motorosok a tavasz hírnökei, és ez a mi iskolánkban sincs másképp. A hőmérséklet növekedésével egyenes arányban jelennek meg a motoros tanulók a Bárdosban. Néha magam is meglepődve tapasztalom, hogy egyre többen vagyunk motorosok. Amíg tavaly év elején körülbelül három motort számoltam meg az iskola udvarán, addig idén már előfordult, hogy tíz felett volt a parkoló motorok száma. A motoros diákok majdnem olyan helyzetben vannak, mint a saját autóval rendelkező diákok, de sajnos a tél számukra is nagy problémát jelent. Ilyenkor általában ők is buszhoz folyamodnak, és – saját tapasztalatból mondom – ezt az átállást elég nagy szenvedésként élik meg.

Ahogy cikkem elején is írtam, az iskolába jutásnak számos módja lehet, de igazából a lényeg ugyanaz, mégpedig hogy épségben és időben beérjen mindenki.

KLEMENTI PÉTER

Szeptemberben a Vértes Volán fennállásának hatvanadik évfordulóját ünnepelték városzerte. A jubileumi programok talán feledtetni tudták néhány órára a gázolajszagú hétköznapi fáradalmait, kellemetlenségeit. A legjobb akaratot nem kérdőjelezhetjük meg, de a buszozók társadalmában már többször szövtünk a járatgyakorítás növelésének vagy a menetrend ésszerűsítésének szükségességéről, a járatszámok kaotikus rendszerét szintén sok kritika éri.

futnak versenyt a főbejáratig a korábbi busz elérésének érdekében –, attól még biztosak lehetünk benne, hogy ez a kis pihenő számukra is várva várt dolog.

Azonban, miután mindenki épségben haz ért, hova tovább? A családi nyaralás, kiruccanás kihagyhatatlan akár az országon belül, akár külföldön. Belföldön az általam megkérdezett diákok közül a legtöbben természetesen a Balatont jelölték meg első helyen. Viszont ez nem meglepő, hiszen évek óta ő az örök kedvenc. Azonban helyet foglalnak mellette a történelmi városok (például Esztergom, Pécs) és a gyógyfürdők (Hévíz, Hajdúszoboszló) is. Ha külföldről van szó, akkor pedig Olaszország, Horvátország, Tunézia, Egyiptom és Törökország a legkedveltebb. Kisgimnazistáink körében egy egi túra, az Alföldön vagy a Velencei-tónál eltöltött hétvége is óriási élményt jelent. A felsőbb korosztály számára viszont nyár nincs minimum egy Siófokon eltöltött hét vagy hétvége nélkül, amikor a baráti társasággal pótolhatják majdnem egy év lemaradását a szórakozás terén. Azonban aki a későbbiekben egy kis jövedelemre is szeretne szert tenni, az a családi, baráti és egyéni programok mellett fennmaradó időt dolgos munkaként használja ki. A korábban felsorolt tevékenységek és lehetőségek mellett tehát nem is lehet kérdés, miért a nyár a fiatalság kedvenc évszaka. Számos lehetőséget nyújt, és annyi élménnyel gazdagít, melyek egész életünkben elkísérnek, és melyeknek értéke felbecsülhetetlen.

KISS SZABINA

FOTO: MÁTHÉ ZOLTÁN (MTI)

Á LA BÁRDOS XXV/2013. Mikulás hava

RED HOT CHILI PEPPERS

Lányok,
jó idők, rock
and rollDALSZÖVEG-
FORDÍTÁSI PÁLYÁZAT

A versenyt az alacsony részvételi kedv ellenére – természetesen az *Under the Bridge* című örök slágerrel – folytatjuk. Aki az idei tanév öt lapszámának valamennyi pályázatára minőségi megoldást küld be, annak az *À La Bárδος* szerkesztősége finanszírozza a jövő évi szárszói tábort! A dalszöveg az interneten könnyen elérhető.

A kilencvenes évek egyik legmeghatározóbb bandája, akik anno csak harminc ember előtt léptek fel, de ma már több tízezer stadionokat megtöltő együttesé váltak. Megjárták a poklok poklát, elvesztették legjobb barátjukat, küzdenek a droggal, de még mindig itt vannak. Ez a Red Hot Chili Peppers.

Kezdetben három jó barát, Micheal „Flea” Balzary, Jack Irons és Hillel Slovak megalapították az Anthym együttest 1983-ban Los Angelesben. Először Anthony Kiedis verses felkonferálásával kezdődtek a koncertek, de nemsokára már ő is a banda tagja lett, és átnevezték a zenekart Tony Flow and the Miraculous

Masters of Mayhemre. Első fellépésükön mindössze harminc ember volt jelen. Ezután sorban következtek az újabb fellépések, és nevüket újra megváltoztatták, egy éteri élmény után lettek Red Hot Chili Peppers.

Hét hónap közös munka után csinálták meg első demókazettájukat. Eközben Hillel és Jack másik bandája (What is this is) lemezszerződést kapott, és ők elhagyták az RHCP-t. Helyükre Jack Sherman (gitár) és Cliff Martinez (dob) álltak. Elkezdték a lemezkészítést, beindult a karrierjük. Rohamosan nőtt a népszerűségük, sorban jöttek a jobbnál jobb albumok, turnék – és az egyre

nagyobb drogproblémák. A tagok is többször cserélődtek. Eddig hét Grammy-díjat nyert a zenekar, és több mint 80 millió lemezt adtak el világszerte. Az 1999-ben kiadott *Californication* című lemezük 15 millió eladással a legnagyobb sikerüké vált. 1988-ban halt meg Hillel Slovak herointúladagolásban. Ez mélyen érintette a tagokat, Jack Irons véglegesen elhagyta a bandát. Jack helyett kis időre D. H. Peligro, majd mindmáig Chad Smith állt a dobokhoz. Hillel után a gitárosok többször váltották egymást. Ma Josh Klinghoffer a gitáros. Anthony és Flea végig kísérték a bandát, a sok incidens ellenére sem léptek ki. A tagok többször jártak elvonón, kemény drogokkal élnek. Anthony jelenleg kórházban fekszik a drogproblémák okozta veseelégtelensége miatt, de a függőség abban is akadályozza, hogy új vesét kapjon.

BÉRCZES ZITA

FORRÓ, VÖRÖS ALBUMOK

Red Hot Chili Peppers (1984) – Freaky Styley (1985) – The Uplift Mofo Party Plan (1987) – Mother’s Milk (1989) – Blood Sugar Sex Magik (1991) – Out In L. A. (1994) – One Hot Minute (1995) – Californication (1999) – By The Way (2002) – Live In Hyde Park (2004) – Stadium Arcadium (2006) – I’m With You (2011)

Mindörökké
Szárszó!

Beszámoló az idei táborról

EZ A TÁBOR más volt, mint az eddigiek. Minden tábor élvezetes volt, de az idejegy igazán rendhagyó módja volt a táborozásnak. Ezt az élményt szeretnénk átadni ezzel a beszámolóval, és reméljük, hogy akik még nem voltak, kedvet kapnak hozzá... Az animátorok idén is sok jó programot találtak ki. Mint például a bobozást, az Oscar-gálaestet, témérdek játékot, akadályversenyeket és természetesen medencés vetélkedőt is.

A táborozás első napján reggel a Bárδος melletti parkolóból indult a buszunk. A buszt szokás szerint jó hangulatban telt, mindenki arról beszélt, hogy mik a tervei a táborra és a

nyár hátralévő részére vonatkozóan. Aki volt már táborban, az azoknak mesélt az élményeiről, akiknek ez volt az első táborozásuk. Amint megérkeztünk a táborba, mindenki bevitte a holmiját a társalgóba, és egy óra múlva már indultunk is a strandra. Amikor este feljöttünk a strandról, megvacsoráztunk, és vacsora után a tanáraink (a táborvezető Kovácsné Németh Sarolta tanárnő, Dr. Máté Marianna tanárnő, Kolbert Erika tanárnő, Rácz László tanár úr) és a volt bárδοςos diákokból álló animátorcsoport – Kovács Klaudia (aki már szinte hazajár Szárszóra), Balogh Berci, Selmeczi Zoli, Márkus Kriszti és Czunyi Dávid – ismertették a ránk váró programokat.

Beindul a tábor

Másnap ébresztővel indult a reggel, majd szobaelenőrzést tartottak. Az ellenőrzést a már végzett bárδοςosokból álló animátorcsapat vitte véghez. Majd reggeli következett, közben pedig

A pedagógusok és a programfelelősök nyolc nap és hét éjszaka szolgálták a 130 tanuló önfelelt nyaralását

FOTÓ: DARÓCZY ÁKOS

ismertették az aznapi programokat. Étkezés után mindenki a szobájába vonult, és összepakolt a strandra. A strandon voltunk ebédig, amit már ismét a Hotel Annamariban fogyasztottunk el. Délután összegyűltünk az udvaron, és megtudtuk, hogy az idejegy tábor témája nem más, mint Hollywood. Az animátoroknak és a tanároknak is volt egy hívózenéje, amit meghallva

A szörp-pong évek óta a legnépszerűbb sportág a táborban

FOTÓ: KOVÁCS KINGA

mindenkinek az udvaron kellett gyülekeznie. A tanárok hívózenéje az Imperial March, az animátoroké pedig a 20th Century Fox volt. Délután ismét lementünk a strandra, ahol nem sokan fürödtek a Balatonban, mivel igen csak hideg volt. Aki egy kis felfrissülésre vágyott, az inkább a medencét vette célba, ahol is szinte minden nap lehetett fürödni, persze csak szigorúan tanár vagy animátor engedélyével. Az esti program legproblémásabb része az volt, hogy éjfélkor el kellett menni aludni, hiszen a legtöbben még hajnalig beszélgettek a szobákban a tanárok nagy bosszúságára.

Programok

Aki ott volt, az játszhatott egyéni és páros játékokat is, mint például a szörp-pong, a ping-pong, a dzsenga, a görgi és még sok más. Hoztak a táborba egy trambulint is, amelylyel nagyon magasra lehetett ugrani. Bár kis szédüléssel járt az ugrálás, mégis remek multság volt. Természetesen idén is része volt a programnak a medencés vetélkedő. A medencés vetélkedőhöz egy feladaton keresztül jutottak el a csapatok. Minden csapatnak meg kellett keresnie a sárkányát (aki az egyik animátor vagy tanár volt), aki kérdéseket tett fel. Ha helyesen válaszoltak az összes kérdésre, akkor a sárkány egy aranytojást adott a csapatnak, amelyben egy üzenet állt. A csapatoknak ki kellett szabadítaniuk a foglyukat úgy, hogy megoldják a feladatokat.

Idén elmentünk bobozni is Balatonboglárra. Mindenki a lehető leggyorsabban suhant végig a boppályán. A táborozókról eközben kép készült, melyet az ajándékboltban megvásárolhattak,

rajta egy fotón. Például sárga autóval, kis házzal... Volt egy olyan feladat is, hogy minél több aláírást kellett szereznünk egy társunk karjára. A filmes vonalon szerveződött egy filmes vetélkedő is, ahol idézeteket, filmzenéket, és filmrészleteket kellett felismerni. Volt Star Wars-szereplők hasonmásversenye is. A versenyzők között szerepelt Joda, Darth Maul és persze Leia hercegnő is.

„És a díjat kapja...”

Nagyon sok szép esténk volt, de azt hiszem, hogy a legfényesebb este mégiscsak az Oscar-díj-átadó gálaest volt. Erre mindenki egy kísérről érkezett, kiöltözve. Volt fényképezkedés a vörös szőnyegen, bevonulás, security és természetesen díjátadó ünnepély. A műsorok alapján csillag alakú Oscar-díjak kerültek kiosztásra. Nagyon viccesek voltak a köszönőbeszédék, Herceg Alex beszédére mindnyájan emlékszünk.

Könnyes búcsú

Másnap, reggeli után mindenki összepakolt a szobájában, leadta az ágyneműt, bepakolt a bőröndjébe, és összegyűltünk a társalgóban. Mindenki kapott dinnyét és táborvégi ajándékot, továbbá a versenyek díjazására is sor került. Utána

mindenki hozta a bőröndjét, vártuk a buszt, és lázasan gyűjtöttük az utolsó benyomásokat, raktároztuk a csodálatos emlékeket. Hálával tartozunk értük a táborvezetőnek, a kíséreknek és animátoroknak, minden táborozó nevében köszönjük! A hazaút is rendhagyóra sikeredett, de az eseménydús napok után pihenni is tudtunk a buszon. A jármű ablakán kifelé bámulók, az egymással beszélgetők pedig már szótték az álmokat: nyár és Szárszó - mindörökké.

BALI ZSOLT - PATAKI ZSÓFIA

Fenntartható barátság

Tizenkét napi élmény az ötőrai tea hazájában

2013. június 27-én este hét órakor egy tizennyolc személyes kisbusszal útnak indultunk Angliába, hogy új helyeket fedezzünk fel, és a nyár legjobb élményeivel gazdagodjunk. Nem sokáig jutottunk, mert Győrnél meg kellett állnunk, mivel az utánfutó hátulján kiégett a jelzőlámpa. A problémát a leleményes sofőrjeink gyorsan orvosolták egy, a TESCO-ban vásárolt biciklilámpával, így gyorsan útnak indultunk. A kis kitérőnk miatt kicsit késve értünk a belgiumi Brugge-be, az első főhadiszállásunkra... - ASZTALOS TÍMEA élménybeszámolója

A majd' húszórás út elég lassan telt. A tervezettnél kicsit később értünk Brugge-be, ahol az időjárás nem nekünk kedvezett. Az esős utcákat végigjárva minden kirakatnál megálltunk, hogy megcsodáljuk a sok belga csokit. Az ízük biztos elképesztően jó volt, az árak annál kevésbé... A sok belga különlegesség ellenére az aznapi vacsorát a többség mégis inkább egy gyorsétteremben fogyasztotta el. A brugge-i diákszállóban töltött éjszaka után útnak indultunk a franciaországi Dunkerque-be, hogy felszálljunk a kompra, és két óra múlva már megpillanthattuk a híres fehér sziklát, és partra szállhattunk a doveri kikötőben.

Barátok a testvérvárosban

Innen Tatabánya testvérvárosa, Christchurch felé vettük az irányt, ahol egy holiday park mobile home-jaiban szálltunk meg. Ezeket úgy kell elképzelni, mint egy-egy nagyobb lakókocsit, amelyben felhőborítóan szűk és kicsi minden, de mi igazán otthonossá (rendetlenné...) vará-

zoltuk a két kis „lakásunkat”. Az első angliai napunkat finom vacsorával zártuk: megkóstoltuk a híres-neves fish and chipset (a csirkeimádók a chicken and chipset).

Érdekeség, hogy az ott élők nem halásznak, hanem rákásznak. A parton sétálva minden tizedik méter után állt egy-egy ember, illetve család, és kis rákokat fogtak. Rendhagyó módon a délutánunk során egy kisebb műsorral kedveskedtünk a christchurchi lakosoknak. Mivel a csoportunk nagy része táncol és énekel, főként az ezt középpontba helyező műsorszámok voltak többségben, de egy kisebb szindarabot is előadtunk angol nyelven, és több prezentációt is készítettünk (fővárosunkról, Magyarországról, Tatabányáról és a Bárdosról), hogy az angolok is megismerhessék a mi országunkat, kultúránkat, szokásainkat, életmódunkat.

Testvérvárosunkban több helyet is meglátogattunk: az ottani Grange Schoolt (ahol sok emberrel megismerkedtünk, és a merészebbek madárpókot is foghattak), a kastélyt, a templomot (amelynek felmászhattunk a tetejére, és onnan gyönyörű kilátás nyílt az egész városra), és többször is részt vehettünk afféle sütögetős, barbeque-partin.

Mi fér még bele tíz napba?

Christchurchből több helyre is utaztunk: elmentünk Bournemouth-ba szuveníreket és élelmiszereket vásárolni; megtekinthettünk egy gyönyörű partszakaszt, amely a Jurassic Coastline nevet viseli; ellátogattunk Stonehenge-be

és Winchesterbe, majd nyolc Christchurchben töltött éjszaka után az egyik reggel Windsorbába indultunk, hogy megtekintsük az ottani kastélyt és a fiúkollégiumot, ahova Harry és Vilmos herceg is járt. Aztán London következett! Mindent megtekinthettünk, amit csak lehetett: Hyde Park, Buckingham Palace, Trafalgar Square, Oxford Street, Downing Street, London Eye, Westminster Abbey, Tower Bridge, greenwichi 0 hosszúsági fok, és még sorolhatnám... Utolsó állomásunk Madame Tussaud panoptikuma volt. Az itt töltött két óra alatt mindenki fényképezkedhetett kedvenc színészeivel, énekesével, sportolóival, mesefilm-figuráival, vagy éppen holtra válhatott a nagy rémülettől a „Sikoly-teremben”, ahol beöltözött, maszkos emberek ijesztgették a látogatókat. Kirándulásunk sajnos itt véget is ért, a buszunk a Madame Tussaud's előtt várt ránk,

és indultunk Doverbe, hogy az eggyel korábbi kompot elérjük. Sajnos lekéstük, így éjjelkor hagytuk magunk mögött Angliát és azt

Háztartástanóra:
készül a tejtál!

A SZERZŐ FELVÉTELEI

a csodálatos tíz napot, amit ott töltöttünk. Éjszaka lévén mindenki nagyon fáradt volt, ezért ki a lépcsők alatt, ki a kényelmes kanapékon aludta át a hazafelé vezető komputat.

A legjobb dolgok is véget érnek egyszer

Itthoni idő szerint hajnali fél négykor a komp megérkezett Franciaországba. Onnan Belgium, Hollandia, Németország majd Ausztria, és végül július kilencedikén, este tizenegykor a kisbuszunk megérkezett az eredeti kiindulópontához, a TESCO parkolójába. Vidáman, énekelve köszöntöttük családtagjainkat, mert akármennyire is élveztük azt a tizenkét napot idegenben, éppen annyira jó volt őket viszontlátni.

Ennél csodálatosabb utam talán még sosem volt. A kis létszámnak köszönhetően nagyon

barátságos és kellemes környezetben teltek ezek a napok. Akik eddig az iskolában alig beszéltek egymással, most jobban megismerték egymást – új barátságok kötődtek. Remélem, hogy ebben a tanévben többen kedvet kapnak Angliához, hiszen egy nagyon jól megszervezett utazáson vehetnek részt. Az összköltség nem vésszen sok, de remélem, minél több diáktársamnak megadatik a lehetőség, hogy egyszer ellátogathasson ebbe a különleges és szép országba.

Végül pedig szeretném hálámat kifejezni az egész csapatunk nevében Dudás Magdolna tanárnőnek, hogy ezt az egész utat ilyen jól megszervezte nekünk, és köszönet Ogonovszkyné Tanczer Erzsébet tanárnőnek, hogy a kisfiával együtt velünk tartott, és vigyázott ránk. Még egyszer: köszönjük!

Együtt a zseniális páros: Scherer Péter és Mucsi Zoltán

Az itt következő néhány sorban egy olyan újdonságról számolunk be, mely nemrég jelent meg a Jászai Mari Színház – Népház műsorán. Elismert és kiváló színészek: Kovács Krisztián, Mucsi Zoltán, Scherer Péter, Katona László és Horváth Lajos Ottó egy darabban, egy előadás erejéig! A Gengszterek fogadója című nagy sikerű dán film ihlette drámát tálcán kínálják most Tatabányán is az érdeklődő fiataloknak. – A Bivaly-szuflé (Gengszterek) rövid történetét és a bemutató élményeit KISS SZABINA foglalta össze.

A négy előadást magába foglaló Latinovits-bérlet egyik műsora a Parti Nagy Lajos által írt és Göttinger Pál által rendezett Bivaly-szuflé (Gengszterek) című tragikomédia volt, melynek a Jászai Mari Színházban tartott február huszonharmadikai bemutatója nagy sikert aratott.

Az erős nyelvhasználatnak és a különböző karaktereknek köszönhetően a darab humoros

és nevetető, azonban van mélyebb jelentéstartalma is. A fiktiiv történet az ukrán-osztrák határon, Bivalybergecen játszódik, a szürke hétköznapiakban. Őt gengszter életének azon szakaszát mutatja be, amikor egy jó vagy rossz döntés egyenlő azzal, hogy mindent vagy semmit nyernek vagy vesztenek.

Gengszterek

A szereplők már az első másodpercekben sokkolták a közönséget. Főként a Macila nevű gengsztert játszó Katona László, aki hangos lövöldözés közepette lépett színpadra. Őt követte mindig nyugodt társa: Kiscián (Kovács Krisztián), majd Pepets (Scherer Péter) és Kapauer (Mucsi Zoltán). Ez a figyelemfelkeltő belépő már az elejétől kezdve érdekessé tette az előadást. Ráadásul, aki álmosnak érezte magát a közönség soraiban, egész biztos, hogy felébredt, és az elkövetkező százötven percben éberén figyelt.

A szereplők között fennálló konfliktusok a mű alapját jelentik. A bonyodalom kezdete az volt, amikor a főgengszter, Fitti Poldi (Horváth Lajos Ottó) pénzét ellopták. Ezt követően egy légegett

fogadóban töltötték az éjszakát. A fennálló helyzetet nehezítette Kapauer, aki azt állította, hogy őt meglőtték, azonban mint azt társai is tudták, csak az autó visszapillantójának futott neki, és ennek következtében sebesült meg. A fogadó tökéletes rejtekhelynek bizonyult, ezért eldöntötték, hogy ott maradnak, míg Kapauer fel nem épül. Ráadásul az épület Pepetsnek különösen tetszett, mert több lehetőséget is látott benne. A hely megvásárlásán és felújításán gondolkodott, azonban a többiek nem támogatták az ötletet. Egyrészt a pénz nem az ő tulajdonuk volt, hanem Poldié, másrészt, ha már ellopták, meg akarták kapni a zsákmányból a részüket. A veszekedések közepette szerencsétlen, sebesült Kapauer hatalmas önsajnálátában már az élettől is búcsút vett, de szerencséjére bajtársai orvost kerítettek, aki megmentette a haláltól. Legjobb barátja, Jack Daniel's segítségével pedig hamar felépült a veszélyes műtét után. Mivel nem tudtak megegyezni, Pepets magára vállalva az apa szerepét, aki védi és igazgatja társai életét, titokban elkezdte intézni a fogadó megvásárlásával kapcsolatos ügyeket.

Finálé

Végül a többi gengszter is belátta, hogy ez az egyetlen lehetőség egy jobb életre. Az összes pénzüket a fogadóba fektették. Felújították, és új sütőket, berendezéseket szereztek. Hamarosan elkészült az oly régóta emlegetett

VOLT EGYSZER AZ ARVISURA...

A Tanulmány Színház, mely 1989-től viselte az Arvisura Színházi Társaság nevet, a nyolcvanas évek elejétől az akkor (és a közelmúltig) Regós János által működtetett Szkéné, a Műgyetem színpadának egyik, egy idő után fő fellépője volt. A színpad fő célkitűzése az alternatív, kísérleti jellegű produkciók befogadása volt, ezek közül a próbálkozások közül emelkedik ki a Somogyi István vezetése alatt hihetetlen népszerűségnek örvendő Tanulmány Színház. Somogyi sajátos tréningjeinek és következetes rendezői munkájának köszönhetően a sokszor improvizációkból induló, de a végén másodpercre pontosan megkomponált előadások országos, sőt a határokon is messze túlhallatszó sikert hoztak a társulat számára: egyre gyűltek a trófeák, melyeket itthoni vagy

később külföldi színházi fesztiválokon nyertek. A legsikeresebb előadások a Magyar Electra, A Mester és Margarita (melynek köszönhetően kétszer kaptak a Soros Alapítványtól támogatást) és a Szentivánéji álom voltak, de vannak még színházrajongók, akik jó szívvel emlékeznek például a Piszkos Fred a kapitányra, Suryakanta király történetére vagy a Szávitrire, a Hamletra is. És hogy hogyan kerül ez épp ide keretbe? A Szkéné ma is működik, jelen előadásnak is részben létrehozója. Az Arvisura színházi társaság társulatában pedig 1984-től 1995-ig az a Scherer Péter játszott, tanult, fejlődött, aki az utóbbi nagyjából egy évtizedben több mint harminc filmben szerepelt. És bizony az arvisurás időknek köszönhető az is, hogy először együtt játszott Mucsi Zoltánnal, akivel az évtizedek során összeforrta.

bivaly-szúflé is, melyről Pepets a következőképp beszélt Kisciának: „Egy szúflénál minden a sütőn múlik, érted, hogy hova teszed a sütőben, hogy 160 fokon legyen előmelegítve. Hogy mennyire apró a hagyma... de azt vágni kell ám, a hagymát csak ezek a bergeci gyökök turmixolják. A fácánt, meg mondjuk a bivalyhúst szabad turmixolni, nem elegáns, de szabad, főleg a bivalybélszint, mer az nagyon kötött... és aztán apránként bele a besamelbe, ahogy a felvert fehérjét is... mint a kis Túr anyja kebelébe... nem egyszerű...”

Teltek a napok, és úgy tűnt, minden tökéletes, ez már élet! Amikor egy váratlan pillanatban egy váratlan vendég jelent meg a fogadóban. A vendég Poldi volt személyesen. Nem lenne elegáns elárulni, hogy mi történt köztük, de a mű megdöbbenő befejezése veti fel az előadás nagy kérdéseit: Lehet-e újrakezdeni az életet? El lehet-e felejteni a múltat és átértékelni a jelent? A nézőt mindez azóta is foglalkoztatja, hiszen van, akinek sikerül, van, akinek nem: helyzetek, életek, személyiségek sokszínűsége lehetetlen-né teszi az egyértelmű választ.

„Ki minek gondol, az vagyok annak”

Weöres Sándorra emlékezünk

Weöres Sándor 1913. június 22-én született Szombathelyen, így tehát idén emlékezünk meg a születésének századik évfordulójáról. Az iskola közössége a költészet napján már olvashatott összeállítást a munkáiból az aulában, most a diáklap hasábjain tisztelgünk a költőóriás előtt. – FIERPASZ KITTI tollából

Édesapja, idősebb Weöres Sándor hivatásos katonatiszt, míg édesanyja, Blaskovich Mária nagyszabású, gazdag szerb polgárcsalád leszármazottja volt. Először joghallgató, majd bölcsész, később ledoktorálva könyvtáros lett. 1946-ban házasságot kötött Károlyi Amyval. Sokáig könyvtárosként tevékenykedett, a pécsi városi könyvtár után az Országos Széchenyi Könyvtárnak, majd a Magyar Tudományos Akadémia Könyvtárának munkatársa is lett. Az irodalom fellegváráiban dolgozva, sokszor időszakosan perifériára

szorítva álgyermekeket írt, műfordításokat készített, melyeket a hivatalos kultúrpolitika jobban megtűrt, mint eredeti alkotásait. A hetvenes évektől azonban az elfogadottsága már vitathatatlan lett. 1989. január 22-én halt meg Budapesten.

Munkássága sokszínű és rengeteg érdeklődési területre kiterjedt volt. Sokféle verset írt, más és más műfajokat próbált ki, az egész magyar mű- és népköltészeti hagyományra, az európai elődökre, de akár egészen távoli kultúrára is tudott alapozni rendkívüli életművében. Ezért is nehéz megmondani, milyen a Weöres-költészet. Ilyen is meg olyan is, és ha azt hinnénk, rájöttünk végre, hogy milyen, már találunk is az elméletünknek ellentmondó verset. Az irodalomtörténészek ezt az alakváltoztató, megfoghatatlan jelleget tartják sokszor végül az egyetlen biztos jellegzetességnek, így válhat az egész költészet emblémájává például Proteus.

Az egész csoda Weöres Sándor tizennégy éves korában kezdődött, akkor tűnt fel legelőször mint gyerekköltő. 1932-től már a Nyugat közölte írásait, ahol már akkor látszott, hogy képessé-

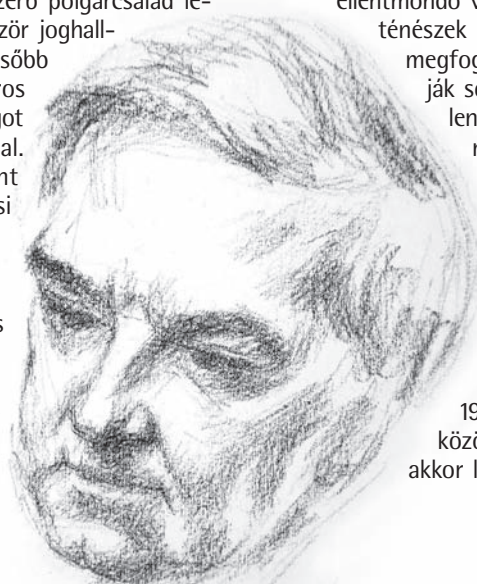
gei sokkal jobbak, mint a megszokott ilyen fiataloknál. Ilyen volt a formai virtuozitás, vagy akár remek kompozíciói, de nem feledkezhetünk meg eredeti látásmódjáról sem, ahogy felfogta és leírta a körülötte lévő életet. Ekkor ugyan a témák nem teljesen álltak össze a verseskötetekben, nem teljesen voltak kerek, egyneműek a versesokrok, de a rá jellemző fő vonások már itt kialakultak.

Hamar kibontakozik a távol-keleti, taoista-buddhista átszellemültség is a verseiben, melyet más filozófiai rendszerekkel, a kereszténységgel, az európai személyiségközpontúsággal kevert, vegyített

vagy éppen állított szembe alkotásaiban. De akárhonnan közelítette a világot, az embert egyedinek, megismételhetetlennek, az emberi életet és méltóságot szentnek tekintette. Az életében felbukkanó barátok és mesterek is különböző „nemes ösvényeket” képviseltek, talán elég, ha példaképp Fülep Lajosra, Várkonyi Nándorra és Hamvas Bélára utalunk.

A verseinek zeneisége, ritmusa is hallatlanul sok hangkört megidéz, gondolhatunk a táncdalokra „komponált verseire”, az ősi törzsek által alkotott lüktető ritmusokat idéző műveire vagy a csöngői élményekből, a falusi életből merített ritmusra. Egyszerű szerkezet és ritmika jellemzi az utóbbi mintára írt verseit. Érdeklődése viszont itt nem hagyott alább, és egyre több mindent ismert meg, és aztán próbált ki költeményeiben: az antik versantantól a nyugat-európai versformákon át oldódik költészete

„Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.”

SZÁZ ÉVE SZÜLETETT WEÖRES SÁNDOR

Emlékbélyeg a Magyar Postától

szimfóniákba, szabad versekbe. A filozófiával rokonságot tartó műveiben a világképe is kiszélesedik, színesedik, a világlátása is változik. Az irracionális öslélek feltárásával párhuzamosan alakul ki például sajátos látásmódja a jóról és a rosszról. Az életmű határtalanságát nemcsak a sokféle hagyomány, a rengeteg műfordítás, a műfaji sokszínűség mutatja, hanem az a nyelvi világ is, amely a legrégebb magyar nyelvet a legmodernebbel fogja egybe.

Véleményem szerint Weöres Sándor egy igazán nagy és kitűnő ember volt. A fogékonysága és a szomja mindezek iránt a dolgok iránt elképesztő, és művei tényleg csodálatosak. Nekem tetszenek, én szeretem őket, és remélem, hogy ezzel nemcsak én vagyok így, hanem minden kisgyerek, aki az ő verseit tanulja, és azok is, akik majd gimnazistaként tanulnak róla valamikor.

Weöres Sándor

Merülő Saturnus

– T. S. Eliot emlékének –

Elvették nyájamat. Bánjam-e? Többé semmi dolgom, nincs felelősség: menhelyen könnyű az agnak élete. Legelőbb a papot kergették el, az agancsos félrebeszélőt deszkájáról ahonnan égbe röppent naponta – bolond! – és okosabb papokat válogattak; később a királyt, a védővédtelent, és kardos királyokat fogadtak; aztán a bölcset, hiszen van tudásunk elegendő; végül a költőt, minek számlálja ujjait gagyogva? tóduznak helyébe a kívánalmak célszerű dalnokai megbízás szerint.

Igy állok, arccal falnak fordítva, törött pásztorbotommal. Csordám a vályunál tolong: mennyi vidám vadonatúj nagyszerűség úszkál benne! Orr orr mellett, orr az orrot kitúrja – bánjam-e? – már nem hivatásom, agyamat döfnek belém, ha látom: mi lesz a roppant szaporulatból, a kapart anyaméhből, falánk bódulatban, gyorsuló iramban, a gyilkos sugarakból,

a kapuba rakott robbanásból –

– Mint ha sínén a vonat rohan a szakadékba melynek túlsó partja nincs – bánjam-e? – lehet, megállítják a végső percben; vagy a szakadék felett is pálya visz, csak vak vagyok; talán a meredély szélén szárnyat bont, felröpül: ők tudják, nem én. Bajuk, ha ők se tudják. Nekem már mindegy: pásztorbotom eltört, könnyű szalmán heverni, évezredek fáradságát kipihenni. Nem látnak, fejük a vályuban, én is csak farukat s lobogó füleiket látom.

A dzsungel törvényei

Lope de Vega szavaival élve a színházhoz nem kell más, csak két deszka, két színész és egy közös szenvedély. A közös szenvedély szerencsére összetartja a bárdosos színházrajongókat is: bérlettel vagy anélkül, Pesten vagy helyben mindig lelkes diákcsapat indul szellemi kalandot keresni, ha színházlátogatásról van szó.

TAVALY a „dzsungelbe” látogatott néhány bárdosos diák: akiknek volt színházbérletük, azok igencsak színvonalas előadást láthattak, és alkalmuk volt megismerni a dzsungel törvényeit... A törvények a népszerű könyv után Pesten váltak ismertté: a Dés László–Gesztli Péter–Békés Pál trió zseniális alkotása a Vigszínház művészeinek legendás tolmácsolásában az ezerévszázadik előadást is túllépte. Most a Jászai Mari Színház – Népházban Forgács Péter úgy gondolta, újra feldolgozza történetet. A darab színpadra vitele komoly feladatot jelentett a színészek és a rendező számára, a cél az volt, hogy minden néző számára – legyen kicsi vagy nagy – valóban kikapcsolódást nyújtó előadás legyen a végeredmény. Az ordító tigrisek, brummogó medvék világa a regényben és az előadásban is emberhez méltó tanulságokat hordoz. Maugli, az embert állatok (farkasok) nevelik fel, és az állatok jó részének embersége megrendítő, megható, viselkedésük sokszor sokkal emberibb, mint mi magunk, még gonoszságukban, kegyetlenségükben is természetesebbek, érthetőbbek. A dzsungel világa végig ellenpontoszza az emberekértéktelemből, a főszereplő számára végül mégis vonzóbbnak tűnő világát.

Az emberi állatokat alakító emberekről, azaz

SZUBJEKTÍV AJÁNLÓ AZ ÉLETMŰBŐL

- A kő és az ember. Versek. Nyugat, Pécs.
- A teremtés dicsérete. Versek. Janus Pannonius Társaság, Pécs.
- A holdbeli csónakos. Kalandos játék húsz képben. Budapest.
- Medúza. Versek. Királyi Magyar Egyetemi Nyomda, Budapest.
- A teljesség felé. Mórnicz Zsigmond Kiadó, Budapest.
- Bóbita. Ifjúsági Kiadó, Budapest.
- Merülő Saturnus. Magvető Kiadó, Budapest.
- Psyché. Egy hajdani költőné írásai. Magvető Kiadó, Budapest.
- Ha a világ rigó lenne. Móra Kiadó, Budapest.
- Tizenegy szimfónia. Szépirodalmi Könyvkiadó, Budapest.
- Egysoros versek. Szántó Tibor montázsai. Magyar Helikon – Szépirodalmi Könyvkiadó, Budapest.
- Ének a határtalanságról. Magvető Kiadó, Budapest.
- Weöres Sándor kéziratos könyve. Szépirodalmi Könyvkiadó, Budapest.
- Színjátékok. Magvető Kiadó, Budapest.
- Magyar etüdök. Száz kis énekszöveg. Budapest.
- Kútbanéző. Magvető Kiadó, Budapest.
- A sebzett föld éneke. Magvető Kiadó, Budapest.

a színészekről szólva: rengeteg szép pillanatot lehetett elcsípni Fésűs Nellytől, aki Bagirát játszotta, vagy akár Klinga Pétertől, aki Maugli szerepében bújott. Igazi legendát is láthattunk Balu szerepében: Vikidál Gyula a bölcs medvét is a szokásos színvonalon alakította. A darab felnőtt színészei mellett nagy feladat vár a gyerekszereplőkre is, akik valódi részesei a színpadi munkának, sokuk komolyan megdolgozott azért, hogy egyénített karaktert adjon figurájának. Úgy gondolom, hogy Bátonyi György remek díszletei között, a szórakoztató történetben zseniális alakításokat láthattak azok, akik éppen ellátogattak a Jászai Mari színházba, és ajánlom az előadást azoknak is, akik ezt még nem tették meg, mert nagyon nagy élmény. Utólag megkérdeztem a színházbérletesek véleményét, és a visszajelzésekből egyértelmű volt, hogy többeknek ez a darab tetszett a legjobban az eddig látottakból. Talán természetes, hogy egy zenés darabnak nagyobb a sikere korosztályomban, de ehhez szükség volt a remek zene és a dalszövegek mellett Venekei Marianna ötletes koreográfiájára is.

Az előadás után sokan úgy búcsúztak, illetve azóta is azt mondogatják: „Egy vérből vagyunk: te meg én.” Na, és hogy mit is jelent ez a bizonyos mondat? Aki látta a darabot (vagy olvasta

Maugli szerepében Klinga Péter

Kipling regényét), az tudja, a többiek számára pedig, ha nincs kedvük olvasni vagy nem mennek el megnézni az előadást, örök rejtély marad.

CSIZMADIA EDINA

Ismerős az őserdőben

Barkóczy Réka ránézésre egy átlagos, tizenhárom éves lány, azonban remek adottságokkal rendelkezik. Zenél, énekel, táncol, kacsingat a színészkedés felé, és emellett még tart egy jó átlagot is. Gyermekszereplőként A dzsungel könyvében a színpadon is láthattuk, újságíróknak erről a munkáról kérdezte.

☝ Milyen érzés A dzsungel könyvében játszani? Mi ennek a menete?

– Hát nagyon jó érzés volt, mikor megtudtam, hogy bekerülök. A válogató úgy folyt, hogy mutattak egy táncot, és azt le kellett utánozni. Aki jó volt, az tovább ment a második fordulóra, onnan pedig már e-mailre küldték a választ, hogy bekerültünk-e vagy nem.

☝ És a próbákkal mi a helyzet? Mindenki rendes mindenkivel, vagy azért itt is mennek a rivalizálások? Vannak, akiknek mindegy, hogy mennyit teljesítenek egy-egy fellépésnél, vagy azért mindenkinek van egy bizonyos mércéje, amit legalább el akar érni?

– Többnyire a felnőttek között van néha versély, de egyébként nagyon jó csapat... próbák már nincsenek, csak az előadások. Igen, egy idő után már rutinból megy, de azért mindenki kihozza magából a legjobbat az előadáson.

☝ Ki tudná jobban fejteni a felnőttek közötti, esetleges rivalizálásokat?

Hát ezek nem nagy viták... például volt olyan, hogy az egyik színész megmondta az egyik statisztának, hogy valamit nem jól csinál, és a statisztának nem tetszett, hogy „leszidták”. Például ilyenek... nagyon apró dolgok.

☝ És a tanárok? Mi a véleményed róluk? Kedvesek, vagy inkább azok a „ha hibázol, kiabálok” típusúak?

– Hát a tanárok nagyon-nagyon kedvesek. Ők tulajdonképpen a második szüleink. Ugyanis, ha valaki valamit nem ért, azt akár tizenötször is elmondják, csak hogy menjen. A premieren

ők foglalkoztak velünk a legtöbbet, nagyon szeretjük őket. Kicsit szigorúak, de az kell.

☝ Vannak rivalizálások egy-egy vagy adott esetben több szereplő között? Itt gondolkodol olyanokra, mint mondjuk, utálják a Mauglit játszó gyereket, mert nem ők kapták meg a szerepét. Vagy mindenki elfogadja, hogy neki ez jutott, és azt csinálja?

– Elfogadunk mindenkit, és az öltözőben folyó bulik az előadás előtt, alatt, után hatalmasok.

☝ Neked vannak ilyen rivalizációs élményeid? Ha igen, az egy majommal vagy mondjuk egy beugróval vagy kivel volt?

– Nem, velem nem volt.

☝ Melyik a kedvenc jeleneted, illetve zenéd?

– Természetesen a majmos, meg persze a finálé, mert ott együtt van mindenki.

☝ Nem is fordult meg a fejedben, hogy ne majom legyél, hanem valaki más? Vagy szimplán örültél, hogy bekerültél, és nem is foglalkoztál ilyenekkel?

– Hát, nyilván jobb lenne valami „nagyobb” szerep, de ez így jó.

SZENDI ALINA

Cinemánia

Hajsza a győzelemért

Forma-1 az 1970-es években

Ron Howard – az Apollo-13 és az Egy csodálatos elme Oscar-díjas rendezője – a hetvenes évek legizgalmasabb Formula-1-es párharcát filmesítette meg. Az akkori mezőny két kiemelkedő pilótája, az angol arisztokrata James Hunt (Chris Hemsworth) és a kitagadott osztrák bankárfiókka, Niki Lauda (Daniel Brühl) egymás szöges ellentéte. Míg Niki precíz és összeszedett,

addig James minden szempontból a mának él. Viszont egy dolog közös bennük: a végő győzelemért bármire képesek.

A FILM 1970-ben a Formula-3-ban kezdődik. A két pilóta között már itt parázs viták alakulnak ki, amelyek aztán az egész filmet végigkísérik. Niki Lauda előbb kerül a Forma-1-be, mint riválisa, de nemsokára Hunt is követi a felsőbb kategóriába. Később mindketten jobb csapathoz szerződnek. Először Nikinek sikerül a világbajnoki győzelem, de az ezt követő évben

„Világosan kell látnunk, hogy bármikor meghalhatunk, és úgy kell berendeznünk az életünket, hogy ezzel a realitással számolunk.”

– Niki Lauda

a német nagydíjon egy baleset következtében majdnem végzetes égési sérüléseket szerez. Ez idő alatt James behozza hátrányát, és sikerül elhódítani a világbajnoki címet. A film végére a két pilóta között ha nem is baráti, de egymást elfogadó, megértő viszony alakul ki.

Ron Howard életrajzi hitelességgel mutatja be a két versenyzőt, ugyanakkor mesterien emeli ki köztük párharcát, és teszi azt a dráma konfliktuselemévé. Mindkét szereplő egyszerre szerethető és ellenszenves. A színészek is megteszik a magukét, nemcsak kinézetre olyanok mint a pilóták, de hibátlanul el is tudják játszani karakterüket.

A látvány magáért beszél. A filmet már teljesen digitális rendszerrel forgatták (mint például a Canon Cinema EOS C300). Mégis egészen régi objektíveket használtak fel. Az egyik ezek közül már az első Keresztapa-film (1972) forgatásán is ott volt. Ezeknek az eszközöknek a használatával

val a filmben képes vegyülni a modern filmes technika és a tíz-húsz évvel ezelőtti filmek hangulata.

Csizsek Ádám, a Bárdos egyik autótudora mesélte, hogy amikor két éve az Insignia nemzetközi bemutatója volt a Nürnbergringen, nem engedték be a sajtósokat. A korlátok felett, hatalmas esőfüggönyben 30-40 éves autót láttak száguldozni. Akkor még nem tudták, hogy miért, később megértették.

Daniel Brühl és Chris Hemsworth nem ülhettek valódi F1-es autókba, viszont kaptak F3-asokat amiket ki is próbálhattak. A forgatásokon az akkori autók épített másolata mellett használtak digitálisan megépített versenyautókat is.

A KÉPEK FORRÁSA: INTERNET

Chris Hemsworth Melbourne-ben született 1983-ban. Két testvére szintén színész. Pályája kisebb televíziós szerepekkel kezdődött, majd 2009-ben a Star Trek stábjában hollywoodi karrierje is megindult. A Ca\$h – A visszajáró című amerikai krimi, aztán a Thor című film főszereplőjeként tűnik fel a filmvászon, majd újra Thor szerepében láthatták a rajongók a Bosszúállókban. A Hófehér és a vadász után pedig a világra szóló sikert a Hajsza hozta meg a számára.

Daniel Brühl Barcelonában született 1978-ban, de Kölnben nőtt fel. Édesapja Hanno Brühl rendező. Pályája szinkronizálással, hangjátékokkal és szappanoperákkal kezdődött, nemzetközi elismertséget a Good Bye, Lenin! főszerepe hozott számára. A Joyeux Noël, a Salvador főszerepe, A grófnő Thurzó Istvánja már jobban árnyalják a kezdetben rá jellemző naivan egyszerű, de megkapó karaktert. Rajongói leginkább a Becstelen brigantikban nyújtott alakításáért lelkesedtek.

Újabb feladat: Barkóczy Réka (balra) osztálytársaival, Makai Rékával és Stáhl Krisztiánnal az adventi műsorukra készül

FOTÓ: NAGY TAMÁS

Holokauszt, háború, szenvedés; három fogalom, a magyar filmipar számára mégis kimeríthetetlen téma. A Karlovy Vary Nemzetközi Filmfesztivál nyerteseként kikiáltott A nagy füzet megtekintése előtt azonban az emberben felmerül a kérdés, mi újat tudtak még ebből az agyonkínzott témából kihozni, amit már nem un halálra a hazai közönség...? És nyugodtan állíthatom, hogy ezt a rejtélyt senkinek sem sikerül megfejtene, amíg nem ül könnyező szemekkel a moziban, és nem ordibálja felháborodottan a mozivászonnak a „hogyan” és a „miért” kérdéseket.

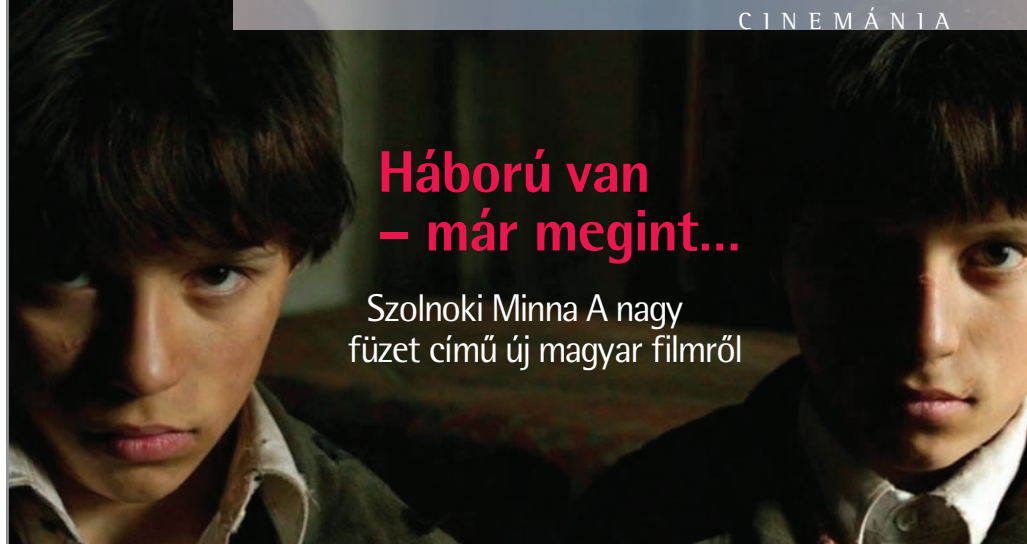
„Nem fogjuk hagyni, hogy minket széjjelválasszanak”

Dúl a második világháború. Két magyar kisfiú egy apjuktól kapott füzet és egymás segítségével igyekszik életben maradni. Boszorkánynak csúfolt, zsarnoki nagymamájukhoz kerülnek vidékre, messze hazulról, messze az anyai szeretettől és eddigi életüktől. A nagyvárosi élet után egy isten háta mögötti, eldugott nyugatmagyarországi településen találják magukat. Kis idő múlva a gondoskodás emlékéitől megfosztva maguk próbálnak megacélozódni, fájdalommentessé és sebezhetetlenné válni, ám ezzel együtt jár az is, hogy a két ártatlan gyermek Istent kezd játszani, a maguk döntései alapján rendelkezni mások élete felett. A kétségbeesett túlélési akarás kegyetlen gyilkossá teszi őket, lassan maguk mögött hagynak mindent, ami valaha fontos volt számukra, míg szeretteik vérértől tapadó kézzel kapaszkodnak egymásba, és a túlélésbe vetett megingathatatlan hitükbe. De vajon mikor válnak igazságszolgáltatóból gyilkossá?

„Nagyon egyszerű szabály alapján döntjük el, hogy a fogalmazás jó vagy nem jó. Igaznak kell lennie.”

Klisés? Előfordul. Kár lenne tagadni. Unalmas? Határozottan állíthatom, hogy nem. A Gyémánt fiúk fiatal koruk ellenére zseniális színészi játékot produkálnak, az idősebbektől pedig nem is vártunk mást. Ulrich Matthes és Thomsen, az ikreket alakítók után Molnár Piroska a nagymama szerepében nagyobb jelentőségű szereplővé válik. Talán nagyobb is, mint kellene. A zene egészen minimális, szinte csak a megfelelő pillanatokban felhangzó, bánatos csellódallamokból és dobpergésből áll, de ez éppen elég ahhoz, hogy a néző hátán végigfusson a hideg. A borús hangulatot a végtelenségig fokozzák az egymás után váltakozó sötét majd világos jelenetek, valamint a sokszor páratlan szögből filmezett képsorok. Az operatőr, Christian Berger remekül játszik a fényekkel és a színekkel. Rendkívül hatásos, hogy a jelenetek jelentős részében a színészek úgy merednek a kameraiba, mintha a lelkünkbe látnának.

Néha azért problémánk is akad. Azt például biztosra vehetjük, hogy a rendezőnek, az amúgy zseniális Szász Jánosnak nem bárdosos fizikatanárai voltak. Ugyanis amennyiben va-

Háború van – már megint...

Szolnoki Minna A nagy füzet című új magyar filmről

lakit pontosan eltalál egy bomba közvetlenül egy vékony üveglak előtt, az nem valószínű, hogy elföldelésre alkalmas állapotban marad, illetve kizárt dolog, hogy az üveg megússza csupán néhány repedéssel. Mint bármely híres film, ez sem tökéletes, megannyi apróbb hiba és logikátlanság írható a számlájára. És felvet néhány kérdést is.

Először is: képes-e két ártatlan gyermek alig néhány hónap leforgása alatt ilyen drasztikus változásra? Természetesen a folyamatot felgyorsította az a szeretet, amellyel a két testvér egymáshoz viszonyult, a tény, hogy soha nem kérdőjelezték meg a másik véleményét vagy döntéseit, és feltétlenül bíztak is ezekben. Talán végül is ez okozta nemcsak az ő végső döntésüket, hanem a szeretteik és ismerőseik jelentős részének halálát is. Közrejátszottak természetesen a külső tényezők és a véletlenek is, mint például a szökött, majd kis idő múlva halálra fagyott katona, akit az erdőben találtak, és akinek a fegyvereit későbbi bosszúhadjáratak során használhatták.

A második pedig: a fiúk a történet kezdetétől fogva rendszeresen olvassák és tanulják a Bibliát, többek között a tizparancsolatot, melyekkel a film során egytől egyig feszültségbe kerülnek, s ezt meg is vallják a papnak. Mikor egyszer arról hallunk, miért is büntetik meg őket azokat, akiket vétkesnek találnak, a következő mondatot halljuk: „Édesanya egyszer azt mondta, ne aggódjunk, mert Isten megismeri az igaz embereket.” Nem tűnik azonban indokoltnak az a kegyetlen brutalitás, amellyel az általuk bűnösnek ítélt embereket likvidálták. Ezekben a tettekben a két fiú jelleme az, ami ellentétbe kerül önmagával, hiszen barátaikon és a rászorulókon segítettek, ennek ellenére később – még ha csak közvetten is – az ő kezük vagy döntéseik miatt halnak meg többen, akik valaha fontosak voltak számukra.

„A városban az emberek gyengék, könnyen meghalnak”

Mindenkit megnyugtatok, hogy a hullahegyek és a halomra ölt gyerekek szivszorító látványától ezúttal megmenekültünk. A kegyetlenség megjelenítését Szász János saját bevallása szerint is a nézők képzeletére bizza, a film általában csak előzményeket és következményeket mutat. Az egyetlen horrorisztikusnak is beillő jelenet egy csirke sajnálatos, de szükségszerű halála, a többi gyilkosságról, hála Istennek, csak

utalásokból, és a váratlanul bekövetkező hangeffektusokból következtethetünk.

A film epizódok sorozatából áll, ennek köszönhetően megismerkedhetünk még egy sor szereplővel, akiknek a vártnál kisebb szerepük van a történet szempontjából, később meghalnak, vagy megölik őket, esetleg nemsokára magyarázat vagy nyomósabb ok nélkül elutaznak vagy eltűnnek. Példának okáért vegyük csak a rejtélyes, homoszexuális német tisztet, akit mindenféle előzmény és indoklás nélkül hajítanak a történet közepébe, és ugyanígy távozik. Dramaturgiai szerepe ennek ellenére nagy: a fiúk az életüket köszönhetik az irántuk érzett – számomra érthetetlen – rajongásnak. A filmben több hasonló szereplőt látnak: történetük csak annyiban fontos, amennyiben egy ponton hozzájárulnak így vagy úgy az ikrek változásához. A film alapjául szolgáló Kristóf Ágota-regényben nekik biztosan nagyobb szerepük volt, de a filmadaptációban gyakran közhelyesek, megjelenítésük kliséen alapszik. Ez talán menthető azzal, hogy szerepüket nem érzem annyira fontosnak, mint azt a belső munkát, amit a fiúk maguk is elvégeznek magukon: teljesíteni az utolsó feladatot is, képessé válni végül arra, hogy minden más kapcsolat felszámolása után egymás kezét is elengedjék. A film másik nagy problémája, hogy megpróbálja tökéletesen átadni az író száraz, tárgyyszerű stílusát, amely egy regénynek jól áll, egy mozinak viszont inkább vontatott monotonitást kölcsönöz.

Összességében

A film híre sok kérdést vetett fel a hazai nézőközönségben, mellyel a külföldi nézőknek nem kell megküzdniük, ha beülnek egy vetítésre, és megnézik a filmet. Azt hiszem, nem az érzéketlenségünk az oka. Ha már hosszú várakozással, elmaradt Filmszemlével a hátunk mögött végre új film hírére vesszük, elgondolkodunk, hogy több mint fél évszázad után valóban még mindig nem találtunk-e olyan értékelhető témát, amely a múltunktól független, és segítene az országunkról alkotott jövöcentrikus kép kialakításában. Reméljük, egy szép napon majd tülesünk a holtpontra, csak idő kérdése. Na meg pénzé. De addig is, nyitott szívvel, nyitott lélekkel próbáljuk meg értékelni azt, amink van, és gondolkozzunk A nagy füzet által feltett, történelmi tapasztalattól függetlenül feltehető kérdéseken: megéri-e erősnek lenni, ha nincs már kiért? ■

„Ne Londonba, hanem Soroksárra menjetek játszani!”

Az Aranycsapat legendás kapusa: Grosics Gyula

Hatvan évvel ezelőtt, 1953. november 25-én játszott az Aranycsapat az évszázad mérkőzését, az akkor még kilencven éve veretlen angol válogatottal. Ez a nap azóta is a magyar labdarúgás legfényesebb napja. – Grosics Gyulával, a sikercsapat kapusával egykori diákunk, HUBER TAMÁS elevenítette fel a történeteket.

Az Aranycsapat játékát ma már megmosolyogjuk, de Grosics teljesítményén nem fog az idő: egyszerűen zseniális volt!

☛ Megannyi esztendő után egyre értékesebb a Wembley-ben több mint százezer néző előtt aratott 6-3-as győzelem, hiszen ki tudja, mikor fog újra hasonló fényben tündökölni a magyar labdarúgás – kezdjük a beszélgetést a Fekete Párduccal.

– Életem legemlékezetesebb napja volt. Ezen a meccsen kívül még két válogatott mérkőzéshez kötődik sok-sok emlékképem, az egyik, amikor 1956. szeptember 23-án 1-0-ra megvertük a szovjeteket Moszkvában, a másik a berni döntő 1954-ben. Ez utóbbi pályafutásom legszomorúbb élménye, mindig emlékezni fogok erre a találkozóra. Az első perc után elfelejtettem a külvilágot. Számomra akkor már csak a játéktér és az ellenfél létezett.

☛ Mikor tudta meg a csapat, hogy 1953 novemberében az angolokkal játszanak?

– Már szó volt egy ilyen találkozóról 1952-ben, az olimpia után. Akkor nem egyezett bele a politikai pártvezetés. Nagyon félték egy csúfos vereségtől, nem lelkesedtek a mérkőzésért. Majd '53-ban megállapodtak az angolokkal, hogy november 25-én kerül sor a Wembley-ben egy angol–magyar találkozóra. Az Angol Labdarúgó-szövetség úgy kereste meg a Magyar Labdarúgó-szövetséget, hogy rajtuk kívül senki sem tudott róla.

☛ A mérkőzés előtt nem volt túl rózsás a válogatott körüli légkör. Hogyan emlékszik erre?

– Tíz nappal az angolok elleni mérkőzés előtt a Népstadionban teltház előtt játszottunk a svédekkel. 2-2 lett az eredmény, de olyan gyengén játszottunk, mint a harmat. A közönség lefűtött bennünket a pályáról, mindenféle bekiabálásoknak voltunk fültanúi, például

hogy ne Londonba, hanem Soroksárra menjünk játszani. Ilyesmi hozzászólásokat kellett akkor végighallgatnunk. Végül úgy döntött a magyar vezetés, hogy másfél héttel az angolok elleni találkozót elutazunk, először Párizsba, ott játszunk egy mérkőzést a Renault gyári csapata ellen, majd onnan megyünk Londonba pár nappal a mérkőzés előtt.

☛ Milyen volt a hangulat a találkozót megelőzően?

– Nagy izgalmak közepette mentünk és érkezünk Londonba. Elég féltünk a mérkőzéstől. A svédek elleni játék és az eredmény rányomta a bélyegét a játékosok mentalitására. November 25-én, délután 3-kor kezdődött a találkozó. Előtte, amikor bementünk öltözni, a Puskás és a Czibor, illetve még valaki átmentek az angolok öltözőjéhez, és belestek hozzájuk. Amikor visszajöttök, elmondták, hogy ezek a játékosok legalább úgy félnek a meccstől, mint mi.

☛ Az öltözőben mennyire volt téma, hogy most mindenkinek a maximumot kell nyújtania? Hiszen – amint említette – a svédek elleni játék erősen befolyásolta szellemileg az együtttest.

– Először is, az Aranycsapatnak nem volt hangadója. Nem volt bírálat a mérkőzések után. Nem volt játékos, aki azt mondta volna, hogy te meg te gyengén játszottatok. A mi figyelmünket felhívták arra, hogy nekünk egy dolgunk van: játszani, és lehetőleg nyerni. Soha nem kritizáltuk

egymást. Előző nap volt egy szakmai eligazítás. Tudtuk, hogy kik fognak játszani, innentől már csak az ellenfélre koncentráltunk.

☛ Hogyan emlékszik vissza a mérkőzésre?

– Kimentünk a pályára, egy perc múlva rúgtunk egy gólt, majd kiegyenlítették az angolok. Végül 6-3 lett az eredmény úgy, hogy két vitatható gólt kaptunk, meg egy vitatható tizenegyeset. Így kaptunk három gólt. És rúgtunk hatot az angoloknak. Óriási felhajtás volt egész Európában. Amikor jöttünk haza a mérkőzésről, a vonat minden jelentősebb város állomá-

A nyolcvannal éves legenda dedikációja a sportbarátok számára felbecsülhetetlen érték!

A FEKETE PÁRDUC TATABÁNYÁN

Az 1954-ben elveszített svájci világbajnoki döntőt a kommunista pártvezetés rajta próbálta megtorolni. Hazaáruházzal megvádolták, kis híján börtönbe került. Csak 1956-ban térhetett vissza, és akkor a Tatabánya csapatához igazolt. Hét évig védte a Bányász kapuját, és az első nagy korszak főszereplője volt. 2011-ben a hetvenegy éves sportpálya az ő nevét vette fel.

Ha nincs Pap, jó lesz a ministráns is!

Grosics Gyulát szülei papnak szánták. Tizenéves volt, 1940 augusztusában, Dorogon Szent István-napi misére indult ministrálni. A templom ma is ott áll a focipálya mellett a bányatelepen. Odafelé menet látta, hogy a felnőtt csapat egy teherautó platójára száll, Komáromba indultak bajnokira. A Románia elleni mozgósítás miatt a héten a fél csapatot besorozták, így a Pap nevű első számú kapust is. Ekkor a jó humorú edző, Pfluger Dezső – tudván, hogy hová készül – a fenti módon kiáltott érte. A papnövendék fekete gúnnyája egy életre rajta maradt. Hát így kezdődött...

